

ГЕОРГИ СТОЕВ

ПОРЕДНИЦА * СВИДЕТЕЛИ НА ВРЕМЕТО

ВИС

под редакцията на
ВЛАДО ДАВЕРОВ

Георги Стоев

ВИС

На дъщеря ми Жаклин, с надежда да ме разбере, когато
порасне...

Георги Стоев

ГЛАВА 1

Данчо Рибката трепереше като лист. Беше укрил пари от голяма кражба, а неговият бос Каро научи за това веднага. Изкара го късно през нощта извън града. Заклучи го в предварително подготвена за целта крадена кола. След което я поля с бензин и я запали. Ужасеният Данчо разби задното стъкло почти в последния момент, преди да го задуши дима от пламъците. Успя да се измъкне от колата и първото което видя бе заливащият се от смях Каро.

– Прости ми! Никога повече няма да те крада!

– Аз не прощавам, боклук? Искам върност – срита го Каро. После му прибра паспорта, както правеше със своите хора. Така ги връзваше към себе си. Без документи никой не можеше да напусне страната.

– Утре искам да разкажеш на всички какво се е случило! – нареди му Каро. – Няма да допусна нито един тарикат да бяга от стадото.

– Ще кажа – обеща Данчо.

Ефектът бе поразителен. От този момент крадците и измамниците не смееха да скрият дори стотинка от Каро. Борците завиждаха на безскрупулността му. Те можеха да бият, но все още не бяха станали такива зверове. Каро за първи път им показваше какво значи да си завършен престъпник.

Митака наблюдаваше цялата сцена отстрани. Той можеше да скърши врата както на единия, така и на другия. Изглеждаше доста слаб, дори флегматичен, но природата го бе надарила щедро с невероятен рефлекс и инстинкт на убиец. Попадна в спортното училище съвсем случайно и много бързо стигна до борец в националния отбор. Излизаше на тепиха напълно спокоен. Макар и привидно вял по време на схватка, Митака ползваше прословутата хватка на световният шампион по борба Еньо Вълчев „вълчи капан“, за да приключи колкото може по-бързо срещата.

Още през първата година в интерната наплаши всичките си колеги. Смятаха го за самороден талант. Не беше от най-старателните – кръшкаше от тренировки, пушеше, не спазваше режим. Но го търпяха, защото природните му дадености го правеха сигурен шампион. Държеше се безобразно. За учене пък дума не можеше да става. В края на срока треньорите настояваха да му пишат тройки, за да премине по-нагоре. Ходатайствата за него бяха толкова много и чести, че дори директорът на

училищния съвет предупреди всички даскали да не му обръщат внимание, а просто да му позволят да завърши. По-сериозните проблеми идваха от побоищата, които предизвикваше в спортната зала.

– Ще те върна откъдето си дошъл! – заплашваше го директорът.

– Губиш златен медал – хилеше му се Митака и се чувстваше все по-недосегаем.

Той бързо навлезе в бизнеса. Беше от онези спортисти, които искаха да станат звезди от световен мащаб. Тичането за удоволствие му се струваше най-глупавото занимание. Българското първенство му изглеждаше смешно. Митака мечтаеше единствено за европейски и световни титли. Освен това от дете свикна да доминира над връстниците си. Правеше го със сила и инстинкта му на победител подсказваше, че единствено по този начин независимо от възрастта, хората около него го уважават. Израсна изключително борбен и жаден за победи. Понякога се чувстваше готов на всичко, включително на компромиси със съвестта си, само за да бъде на върха. Това си имаше своите предимства. Шефовете бързо забелязаха, че природата щедро го дарила с мощ и физика. Твърде рано започна да получава стипендии, облекчен режим на обучение, добро общезитие, безплатна храна, облекло и какво ли още не. Митака беше съобразителен и хитър.

* * *

Когато внезапно се озова извън спорта, изпадна в тежка и странна за него депресия. Затисна го апатия. Безнадеждност, каквато не познаваше. И тогава за първи път се замисли по какъв начин ще си изкарва хляба.

Борбата е изключително тежък спорт. Може би това е основната причина противниците на тепиха да се поддържат помежду си. При борците съществува кодекс на честта, който трудно може да се открие при другите професионални спортисти. Именно това странно братство учудваше ченгета и следователи години наред и дори най-опитните от тях не можеха да проумеят поради каква причина се подкрепят хора, които би трябвало да бъдат конкуренти. Понякога с риск за собственото си благополучие.

Като всички бивши колеги, Митака приключи спортната си кариера твърде млад. Неговият мощен и жизнен организъм обаче продължаваше да се нуждае от всички блага, на които беше свикнал – добра храна, жени, развлечения и пиене. При това в много по-висока степен, отколкото при връстниците. Това искаше много пари. Значително повече,

отколкото за образованите и отгледани около полите на майките си момчета. На всичко отгоре той съзнаваше, че след прекратяване на спортната си кариера не изглежда особено очарователен. Напълня доста, наля се в торса подобно бременна жена. Ушите му увиснаха като на дакел. Единственият начин момчетата да не забелязват недостатъците му оставаха парите.

Митака съзнаваше и нещо друго – неговата външност не само излъчваше сила и агресия, но беше доволно зловеща. Облечен в най-скъпи костюми или отлично ушити спортни дрехи той трудно можеше да скрие заплахата, която дремеше в тялото му. Хората се плашеха от него дори когато бе най-добронамерен.

Митака не беше вчерашен. Той познаваше голяма част от кукловодите на посттоталитарната престъпност лично още от времето на активното си спортуване. Тогава ги наричаха „куфари“. „Куфарите“ пътуваха като придружители по състезанията. Бяха откровени агенти на ДС и имаха задължението да пазят момчетата от връзки със съмнителни хора на Запад, както и от изкушението да останат в „свободния свят“ завинаги.

Борчетата ги кръстиха така, защото се влачеха с тях като багаж. Същност те не си даваха много зор. Едничката им цел беше да се разходят, да се налапат и да се напият на аванта, след което да свършат някой друга далавера с дрънкулки и дрехи, за да ги препродадат къщи. Повечето имаха списък с размер на джинси, дънки, маратонки и други боклуци, поръчани от амбулантни търговци в България. Все неща, които тогава трудно се намираха на пазара. Кълняха се денонощно във вярност към бившия Съветски съюз, но огромната им простотия и наглост се проявяваше именно там. На състезания в руските градове откриваха сергии със западни дънки, анцузи, маратонки и спечелилият си кой знае защо митична слава коняк „Слънчев бряг“. Митака никога нямаше да забрави един от „куфарите“ – тиквеник с правоъгълна глава, с празен поглед и с високо подстриган врат.

– Не излагай родината – предупреждаваше го той. – Да не вземеш сега да въртиш някаква търговия?

– А ти какво правиш? – опъна му се Митака.

– Моето е секретна мисия – отвръщаше му нагло „куфара“.

А истината бе, че „куфарите“ не искаха спортистите да им правят конкуренция. Треньорите също играеха с тях. Спортната федерация отпускате на всеки състезател екип, който включваше пълен набор спортно облекло – от анцунг и маратонки до долно бельо. Раздаваха ги на

тръгване, а веднага след митницата си ги прибираха обратно. На връщане също разпределяха между спортистите закупената стока, за да я пренесат в България и след границата отново си я прибираха.

Веднъж Митака залови „куфара“ с четвъртитата глава да обира хотелските сапунчета и шампоани. Дори кърпите за баня от престижен хотел в Западна Европа, където бяха отседнали по време на състезание.

– Какво правиш бе, катил? – нахвърли се върху него – И това ли е секретна мисия?

– Еби си майката – озъби му се другият. – Баба ти цял живот само с луксозни шампоани се е къпала! Изнежили сте се като гьотверени. Седите под душа цял ден. Парфюмирате се като госпожици. Един истински борец трябва да мирише на пот, кръв и сперма.

– А ти на какво трябва да миришеш, простак такъв?

– Ще ти обясня като се върна вкъщи – ухили се „куфара“.

Колкото и да му беше гадно и отвратително с течение на времето свикна с „куфарите“, дори се сближи с квадратната глава. Някои от другите момчета станаха техни верни помощници. Именно в тези податливи и услужливи години по-късно бяха препоръчани на „чичковците“ като надеждни хора, на които може да се разчита за всякакъв род услуги. А „чичковците“ бяха по-висока категория лайнари. Полковници и генерали от МВР и службите както и бивши партийни и административни кадри. Те всъщност успяха да превърнат необразованите селски борчета в босове.

ГЛАВА 2

Митака пътуваше много. Либерализирането на комунистическите режими в Полша, Чехия и Унгария му правеше силно впечатление. Гражданските свободи също избуяваха, което се възприемаше твърде критично от „куфарите“. Четвъртитата глава дори си позволи да разсъждава по въпроса:

– Робът има нужда от камшик, а не от свобода! – вторачи безцветния си поглед в Митака онзи.

– А ти имаш нужда от куршум и все някога ще го получиш – отвърна му соннато Митака.

Междувременно свободният дух се пресели и по улиците на България. В мътната вода плуваха най-добре рибите, които въртяха търговията с валута, злато, скъпоценности, археологични и нумизматични антики и контрабандни стоки. Както обикновено, привилегировани бяха доносниците на ДС. Те еднолично властваха около прочутите „Магура“ и „Космос“. Местата бяха известни като центрове за търговия с валута и злато, но практически там се въртеше всичко. Ако станеше фал, „чичковците“ веднага се намесваха и спасяваха положението.

Идеята на „чичковците“ беше проста и разбираема. Те се разделиха на две – тарикатите въртяха далаверите си тук и в чужбина, а борчетата осигуряваха спокойствието им. Тарикатите работеха с мозък и не обичаха насилието, но те нямаха физическата възможност да го прилагат. Борците действаха с мускули. С обичайната си натрупана спортна агресия. Тарикатите крадяха и мамеха интелигентно, а борчетата им пазеха гърба. По това време Унгария вече беше дръпнала доста напред. Наричаха я дори „социалистическият запад“ и първите покровители на Митака го изпратиха на специализация там. Унгарските кадровици на пресътността нямаха нищо против нашите новоизлюпени бандити да повърлуват там под тяхно наблюдение и с тяхната протекция. Добре платена, разбира се. Техните служби не се различаваха особено като манталитет от българските. Оставяха българите да безчинстват и да тормозят обикновените хора, след което безцеремонно ги изритваха. Перманентният стрес от комунистическото управление бе заменен сполучливо от денонощен страх.

– След информацията, контролът върху обществото е най-важното нещо – поучаваше назидателно Митака някакво огледално унгарски

копие на българския „куфар“ с четвъртитата глава – Трябва да знаят, че с нас лошо, ама без нас още по-лошо!

– По-лошо от вас няма – ядоса се Митака – Кажете ни поне точно какво искате?

– Две неща – усмихна се цинично унгарският кадровик. – Да бъдете зверовете, които върлуват по улицата и домовете, и едновременно с това да ги пазите от зверовете, които върлуват по улицата и техните домове. – Ще ни направите шизофреници. – Парите уреждат всичко.

Така Митака навлезе в бизнеса с хора, пари и държави. Без да подозира потъна в блато, от което нямаше измъкване.

Митака и Каро определено не се харесваха, но никога не се конфронтираха. Каро знаеше, че ако се раздразни, Митака нямаше да се поколебае да го размаже от бой. Митака пък от своя страна предполагаше, че ако му посегне, онзи щеше да му създаде проблеми с властите. Дори можеше да му уреди престой в затвора. И двамата гледаха да не кръсват интересите си.

Много преди пристигането си в Унгария, Митака се бе сближил с един доста странен тип, наречен Панталей Джуджето. Страшен особняк. Роден в София, при това в централен квартал. Потомък на стар фабрикантски род от Габрово. На всичко отгоре завършил Духовната семинария. Но вместо да стане поп, както се очакваше, той се превърна в брутален престъпник. Панталей бе нисък, едва ли имаше метър и шейсет. Оттам идваше и прякорът му. Изглеждаше изключително слаб. Ако човек го гледаше в гръб би си помислил, че е някой дребен, недорасъл осмокласник. Но трябваше да се изправи лице в лице, за да определи що за човек е всъщност. Очите му бяха почти безцветни и сезираха изключително злобно. Винаги гледаше навъсено. Когато говореше с някого, погледът му бе зловещ. Хората оставаха с чувството, че взират отблизо в очите граблива птица.

Преди години Митака срещна крадец от софийски квартал с прякор Чупи глава.

Веднага разпозна в него хитрец и подлец едновременно и с любопитство го наблюдава цялата вечер в една кръчма. Късно през нощта Чупи глави се скара с едър и здрав циганин. Беше пиянска свада.

– Недей бе бате, не искам да се бием, остави ме! – примоли се Чупи глава, когато ножа опря до кокала. – Не виждаш ли, че без друго си посилен!

– Живей – остави го онзи и точно в този момент получи силен удар с глава в лицето и носа.

Така Митака разбра две неща. Първо, откъде идва прякора на този тарикат. И второ, да не му се вярва за нищо.

Дни по-късно Чупи глава имаше подобен конфликт с Пантелей Джуджето. Опита се да му пробута същия номер, без да знае, че Пантелей винаги носеше в увития вестник парче късо желязо. Получи внезапен и страхотен удар. Свести се след час.

– Абе, какво направи тоя дребният? – огледа се Чупи глава. – Нали имаше само вестник, защо ми е разбита главата?

– Ти по-добре внимавай с него – посъветваха го околните.

Така Джуджето си спечели уважението и страха на Чупи глава и го превърна в свой роб, който му се подчиняваше във всичко. По-късно го взе със себе си в Унгария, за да краде. Докато Чупи глава тарашеше апартаменти, Пантелей обикаляше отвън с голям нож в ръка и готов да се нахвърли върху всеки евентуален противник. Беше много недоверчив. След всяка кражба събличаше Чупи глава чисто гол и старателно проверяваше дали не е скрил нещо за себе си. Чупи глава, разбира се, крадеше от Пантелей. Отнасяше поредния пердах и обещаваше никога повече да не пипа, но рехавата му почтеност стигаше до следващата кражба. На Митака му бе писнало да бачка с бившите си колеги от спорта. Те постоянно се съобразяваха какво ще каже Каро или някой от софийските „чичковци“. Не смееха да свършат никаква допълнителна работа, без да отчетат парите. Или пък не дай си боже да започнат съвместен бизнес със сърби. Това „чичковците“ забраняваха изключително строго. А там бяха големите пари. Освен другото Митака си беше индивидуалист по природа за разлика от другите борци, които бяха свикнали да се държат един за друг и да вършат всичко заедно. Отдавна възнамеряваше да си търси партньор извън този кръг. Митака пръв заговори Джуджето.

– Хей, Пантъо, как върви далаверата?

– Слабо – отрязва го Пантелей.

Славеше се като подозрителен и не беше по дългите обяснения.

– Слабо е защото бръмчиш на дребно.

– Предложи ми нещо едро. – разтегна презрителна усмивка Пантъо.

– Включи ме – засмя се той по прословутия си зловещ начин.

– Добре тогава, приятел, утре вечер ела пак тук по същото време и ще мръднем до едно място.

– Не знаех, че сме приятели, но ще дойда – изсумтя Пантелей.

Прочутото заведение на сръбския ъндърграунд „При Зоки“ се помещаваше в стара сграда с мазе. Митака отвори вратата и следван от подозрителното Джудже, влезе в къщата. Въпреки ранния час вътре бе

пълно и силно задимено. Посетителите бяха само мъже на всички възрасти, които хапваха плескавици, пиеха крушова ракия и слушаха любимата си Лепа Брена. Нисък плешив мъж с голям корем и къси ръце се втурна към тях и прегърна Митака.

– Како си друже? – Тонът му бе дружелобен, но се долавяше леко напрежение.

– Дай по една плескавица и по една от вашите ракии – бързо отговори Митака. Предполагаше, че Джуджето нямаше да отговори или щеше да каже нещо криво и да обиди домакина.

– Така ви искам – хукна да изпълнява поръчката шишкавият.

– Не го приемай като кръчмар – обърна се към Джуджето Митака. – Това е майстор Буда, един от шефовете на сърбите.

Джуджето не каза нищо, но когато дебелият се върна отново го заговори директно.

– Слушай сега, майстор Буда – нервно изръмжа той, без да обръща внимание на ритация го под масата Митак. – Кажы каква работа имаш за нас, не сме гаджета на първа среща!

Митака побесня. Бе загубил месеци, докато спечели доверието на Буда. Участва в два обира с негови хора, от които не получи почти нищо. Вечери наред пиеше гнусната им ракия и ядеше безвкусните плескавици, само да докопа някоя по-сериозна задача. И сега това скапано Джудже проваляше всичко. Най-неочаквано Буда съвсем смирено отговори:

– Ти си много прав. Работата преди всичко, нали? – След което се ухили угоднически: – Имаме малък проблем – един от нашите ни пречи.

Оттук насетне пазарлъкът между Пантелей и майстор Буда тръгна по ръба на бръснача. Сърбинът предложи петнайсет хиляди марки, а Джуджето отказа без да му мигне окоото. Дори не погледна към Митака за подкрепа. Поиска трийсет и оферира на майстор Буда, ако не е съгласен сам да си свърши работата. Пантелей стигна дотам, че тръгна директно към стария гангстер.

– Майсторе, нека не се залъгваме! Отлично знаеш, какъв е проблемът. Искаш да прецакаш някой от своите.

– Така е – неохотно отвърна Буда.

– И след това се каниш да заемеш неговото място – продължи неумолимо Джуджето.

– Добре, друже. Ако ти дам трийсет хиляди ще спреш ли с въпросите? – предаде се сърбинът.

– Разбира се – ухили се дребният. – За трийсет ще забравя изобщо

че сме се виждали.

– Имаш ги тогава – отсече Буда.

Напусна масата и прати сервитьор да ги обслужва. А Митака за първи път погледна към Джуджето като към човек, когото трябва да наблюдава внимателно.

ГЛАВА 3

В интерната Митака имаше треньор, който завързваше очите на възпитаниците си с непрозрачна кърпа и така ги караше да изпълняват определени хватки. Именно оттам той беше развил невероятният си усет и чувство за дистанция. Джуджето нападна изненадващо. Атакува с фенер по главата, след което го изтърва на земята и той угасна. Мракът стана непрогледен. Митака чувстваше хладното острие на ножа, опряно до гушата му. С добре премерено движение удари силно отдолу нагоре със сгъвката на ръката. Дребният изохка и ножът издрънча на цимента. Продължаваше да не вижда нищо, но с мълниеносна бързина успя да хване китката на Джуджето, а с другата си ръка напипа врата му. Сграбчи го, дръпна го силно и стисна главата му под мишницата си. Това беше прословутият оглавник – хватка усвоена от борбата. Дори най-опитните борци рядко се измъкват от този капан. Панталей обаче не мислеше да се предава. Въпреки, че вече губеше съзнание, успя да извади пистолета, който беше затъкнал под колана на панталона. Вдигна го нагоре и стреля над главата си. Стреснат от силния гръм, Митака веднага го пусна и се дръпна рязко назад. Опипа машинално дали не е ранен някъде. Изнемощелият Пантелей коленичи на земята и се просна? по гръб, опитвайки да поеме въздух. Продължаваше да стиска пистолета.

– Да спрем с шуротиите, Пантьо – каза Митака.

– Съгласен съм, но ако още един път обидиш майка ми, ще те затрия. А всичко започна съвсем невинно.

* * *

След като разбра, че трябва да убие човек, Митака истински се притесни. Той все още беше момчето от тепиха, свикнало да побеждава противника в честна битка. Не можеше да си представи, че ще лиши някого от живот. Бе пребил доста хора на улицата, но те си оставаха живи. Двамата с Джуджето слязоха на последната спирка на автобусната линия и се отправиха към изоставена товарна гара. Пантелей се държеше нормално, въпреки че ножът както винаги бе в ръката му. Митака не забравяше как само с няколко изречения дребният обърка врелия и кипял във всякакви ситуации Буда. На всичко отгоре договори много по-голяма сума от тази, която сърбинът предварително бе определил.

Зает с мислите си, Митака не забеляза кога стигнаха до

изоставената гара.

– Трябва да поогледаме мястото – послуша се Пантелей.

– Ще ми гледаш оная работа – срязва го Митака. – Какъв му е кярът на Буда да ни прави кур капан след като снощи ни наброи петнайсет хиляди марки аванс?

– Знам ли го – продължи да упорства Пантелей. Нямам доверие на никого! – След което извади фенера от джоба си го подаде на Дребния.

Джуджето се изхили и продължи напред в тъмнината.

Митака го последва смутен. „Какво пък толкова? – помисли си той. – Най-много да думнем някакъв мръсник! Бог знае колко хора е прецакал.“

Облегна се на един полусъборен зид и зачака. Внезапно четири последователни изстрела нарушиха среднощната тишина. Идваха от посоката, в която изчезна Пантелей.

Митака никога не бе бягал от нищо. Сега може би трябваше да изчезне, но знаеше, че цял живот нямаше да си го прости. Пое дълбоко въздух, както беше свикнал да прави преди да излезе на тепиха преди решителна среща. После внимателно запристъпва в непрогледната тъмнина. Измина най-много двадесетина метра, когато някой светна право в очите му. „Дотук бях!“ – мина му през ума.

– Мен ли търсиш, Мите? – попита през смях Пантелей и свали снопа светлина от очите му.

– Жив ли си, Пантъо?

– Защо да съм мъртъв?

– А кой гърмя?

– Аз гърмях Митак. Исках да те тествам.

– Да ме тестваш ли?

– Ако беше избягал, значи не ставаш за сериозна работа, но щом ме търсиш, отсега нататък те считам за истински мъжкар и мой приятел. – тържествено заяви Джуджето.

Вместо да се зарадва на похвалата, Митака изведнъж озверя.

– А бе ти нормален ли си? – развява се той. – Нищожество като теб да ме тества дали съм мъж.

Едва сега Пантелей млъкна, но си личеше, че бе трогнат от загрижеността на Митака. При гангстерите партньорството е точно толкова важно, колкото при полицаите. Ако не разчиташ безрезервно на човека до теб, си загубен. Митака обаче схвана мълчанието му като безразличие и това го разяри още повече.

– Мамината ти и малоумник! Искал да ме тества! – разкрещя се

той.

И тогава Джуджето със силен замах хвърли фенера по главата му.

* * *

Наближаваше два и половина след полунощ. Пред висок и дълъг жилищен блок спря тъмночервено БМВ. Блокът бе работнически. В делничен ден като този обитателите му обикновено си лягаха рано. Едър възпълен мъж с къдрава коса и едро месесто лице слезе тежко от колата. Походката му излъчваше тежест, спокойствие и самоувереност. И той и лъскавото БМВ някак не се връзваха с мрачната грозна сграда, както и със занемарения автопарк пред нея. Митака се беше свил зад катерушките на детската площадка пред блока. Изправи се бързо, пресече улицата и се завтече към човека. Едрият мъж извърна глава към него. Бяха на не повече от пет-шест метра един от друг. Митака беше дегизиран с дочени работнически дрехи, а на главата си носеше широк каскет. Държеше пистолет. Двамата втренчиха очи. Едрият усети колебанието му и заговори на сръбско-български:

– Кой те е пратил, брате?

Едва бе изрекъл тези думи, когато чу шум зад себе си. Видя дребна фигура облечена в дълъг черен балтон. Човекът също беше нахлупил широк каскет, който закриваше цялото му лице. Без да се колебае, Пантелей стреля в сърбина и направи корема му на решето. Той изстена преди да падне по очи. Джуджето го приближи равнодушно, опря дулото в главата му и направи задължителните два контролни изстрела. Митака бе поразен от безразличието му. Вместо да се отдръпне назад, дребният остана надвесен и загледа любопитно разпукнатия череп, по който освен кръв течеше мозък. Искаше да се увери, че е докарал работата докрай. Сетне нервно просъска:

– Тръгвай, колега! Всичко свърши!

Избягаха с крадена лада.

ГЛАВА 4

Каро седеше в българската кръчма в Будапеща на една маса с три момчета. Вече десетина минути пушеше мълчаливо и ги наблюдаваше втрещено. Бяха извикани на пожар. Не знаеха какво ги очаква. Обикновено подобно нещо ставаше след голям гаф. Пръв не се стърпя Черешара:

– К'во е станало, бате? – попита той. Каро не го удостои дори с поглед.

Черешара бе двадесет и петгодишен, много симпатичен млад мъж. Целият му облик излъчваше енергия. Само преди година спечели вице-шампионската титла по класическа борба, но после се контузи тежко. Треньорите и шефовете на федерацията го забравиха твърде бързо. Сега в Будапеща влагаше целия си спортен хъс от тепиха в правенето на пари. Той бе един от любимците на Каро, защото умееше да работи в екип. Довеждаше всяка поставена задача до успешен край. Освен това не се плашеше лесно. Спечели уважението на аверите си след сблъсъка с една руска банда.

– Я се стегнете, бе! – развика се той. – Докога ще им пускаме аванта на тези мужици?

– Върши си работата! – сряза го Каро.

– Не стига, че цял живот шефовете ни принуждаваха да им лягаме на тепиха, та и сега ли, когато зависим само от себе си? Да им разкажем играта! К'во става?

– К'вото става, да не сядаш на него – отвърна му злобно Каро.

Той беше опитен бос и имаше свои изпитани принципи на управление. Харесваше Черешара, но точно затова трябваше да го държи на дистанция.

Каро загаси цигарата и иронично се обърна към цялата група.

– Някой от вас да знае къде е Митака?

– Че той кога ни е давал обяснения? – обади се Кашона.

Беше късокрако човече с едра глава и изключително силно тяло. Три пъти поред спечели републиканския шампионат по свободна борба, но още с включването му в отбора, стана пословичен с глупостта си. Когато навремето пристигна от родния Смолян в спортния интернат бе на петнадесет години. За пръв път видя трамвай.

През това време Джуджето и Митака се возеха в каросерията на

тир, пренасящ мебели. Шофьорът имаше уговорка с Буда да ги чака в един мотел. И двамата мълчаха, замислени за бъдещето си. Пантелей пръв наруши тишината.

- Ладата, която ни беше оставил Буда вървеше яко – рече той.
- Вървеше – неохотно отвърна Митака.
- Сега имаме много мангизи и то истински. Някой ден като се приберем в София можеш да си купиш чистак нова от Кореком.
- Нека стигнем първо Германия живи и здрави.
- Ще стигнем. Минахме австрийската граница, ще преинем и германската.

Митака си даваше сметка, че дребният се беше справил блестящо със задачата. Той отклони веднага сръбския пистолет „Цървена застави“ и си осигури „Макаров“, за да прехвърли следата към руснаците. След убийството хвърли оръжието в близост до блока. По-късно той стана първото веществено доказателство, намерено от милицията. Идеята за дочените дрехи на Митака беше идеална маскировка в работнически квартал. Огромният балтон, с който дребният се навлече го обезформира напълно. А с нахлупените каскети на главите двамата станаха направо неузнаваеми. Дори да имаше свидетел, той трудно би могъл да ги опише в милицията.

Пантелей също беше сигурен, че не допусна грешка. Предвидливо премахна всякакви отпечатъци. Милицията не намери никакви следи по крадената лада. Бе сбъркал единствено с Митака. С колебанието си той за малко не провали акцията. Уговорката им Митака пръв да излезе и да простреля сърбина в тялото, а после Джуджето да му даде контролен в черепа се срина. Митака безспорно се държеше достойно, но все още не беше готов да убива.

Този път се измъкнаха без проблеми. Живи и свободни. Само Господ знаеше докога.

В компанията на Каро се въртеше още една странна личност. Наричаха го Влаха, а той си беше такъв от крайдунавски град. Странна птица. Нямаше вид на борец, въпреки че бе съченик на останалите от спортния интернат. По-скоро приличаше на пианист. Не псуваше, не пишеше и не пушеше. Влаха бе дошъл в Унгария с един стар и много влиятелен борец, когото всички наричаха бай Гена. Той поддържаше много близки отношения с „чичковците“. Занимаваше се с търговия на дънки и всякакви други парцали. Влаха бе най-верният слуга на бай Гена. Подтичваше след него с пълни сакове стока, докато оня гордо се пъчеше напред.

В България Влаха учеше задочно във Висшия институт по физкултура, дори се изявяваше като комсомолски секретар. Гената му беше обещал да го направи член на Комунистическата партия. По онова време това имаше огромно значение за бизнеса.

– Оная нощ Митака е свитнал Ярослав Къдравия – мимоходом изтърси Каро.

– Шефа на сърбите ли? – попита Черешара.

– Същият.

– Той никога няма да се върне в България – обади се Влаха, който открай време мразеше Митака.

– От умрял писмо и от курва запис – изхили се злобно Каро. – Забравете за Митака, пишете го направо погребан. С вас имаме да свършим по-важна работа.

– Каква?

– Напоследък нашите крадци и чейнчаджии не вървят добре. Отчитат все по-малко пари. А работата им се увеличава. Искам да отидете в общежитието и да ги смелите от бой. Ако дойдат да ми реват ще им кажа, че сте полудели и че сте излезли от контрол.

– Ще си играем на добро и лошо ченге – с иронична усмивка вметна Влаха.

– Влах, ти си тук само защото бати ти Гена ме помоли да ти ударя едно рамо. Не ми се прави на интересен! Ще те пратя като нищо да ловиш риба на Дунава.

– Да не се сърдиш, ако ги утрепем? – плахо промълви Кашона.

– Хапи, скуби, бъбреци вади!

– Считай работата за свършена – изправи се Черешара.

– Считам я за свършена още когато ви поканих – едва сдържа гнева си Каро.

Отпрати ги да си вървят и извика келнера, за да си плати сметката.

ГЛАВА 5

Каро имаше едно протеже, на което много държеше – Димчо Руския. Израснал в България, само преди години се подвизаваше в София като дръглив пънкар. Издигна се под крилото на Каро. Едва двадесет и три годишен Димчо Руския бе вече член на една от най-ефективните бригади, която крадеше коли от Германия и ги прекарваше за продажба в Чехия и Унгария. Изключително злобен и жесток. Въпреки, че изкарваше добри пари, не пропускаше дори най-дребната възможност за повече. Когато беше свободен и безделничеше из града, събираше парите от чинийките на просяци, слепци и инвалиди. Ако някой му се опънеше, Руския го пребиваше жестоко.

– Защо правиш това, Руснак? – спря го един път Влаха. – Ще те накаже Господ, да знаеш!

– Ще ме награди! – нахално му отвърна Димчо. – Господ е наказал тези нещастници. Аз му помагам в земните дела!

Влаха и Гената бяха отседнали при един български емигрант, който даваше стаи под наем. Освен тях в къщата живееха още двама българи. Единият беше Кольо Картофа – бивш футболист, а другият живееше на една и съща улица с Влаха в родната Силистра. Казваше се Пепи и беше състезател по плуване. В момента също учеше задочно във ВИФ. Бяха единствените чейнчаджии, които живееха извън общежитието и навярно щяха да отърват боя. Каро не бе наредил да ги търсят специално, а Влаха на свой ред не посмя да попита за тях. Причините бяха много, но за най-важната знаеше единствено той. Наскоро Пепи и Кольо направиха сериозен удар, от който паднаха много пари. Влаха беше достатъчно алчен, за да поиска поне половината от тях. Дори смяташе да потърси Джуджето Пантелей и неговия роб Чупи глава, за да свършат тази работа. По това време разбра, че Джуджето вече движи с Митака, а след убийството на сърбина бе сигурен, че двамата са били заедно. Спомни си един разговор, когато Кашона, Димчо и Джуджето разсъждаваха пред бутилка уиски дали биха убили човек. След дълго умуване Кашона заяви, че като нищо ще тегли ножа на някой, ако посегне на семейството му. Както винаги Руския се изхвърли:

– Ще го направя за много пари. Джуджето не каза нищо. Мълча дълго и накрая промърмори абсолютно равнодушно.

– Аз бих убил само, за да видя какво е.

– Как така какво е? – зяпна Влаха.

– Да усетя тръпката – със странна усмивка му отговори Пантелей.

Влаха веднага разбра, че този човек е твърде опасен. На всичко отгоре още същия ден имаше друг тъп и безсмислен скандал. Нямаха практика да се канят по стайте, но Пепи бе достатъчно нахален, за да се вре навсякъде. Нахлу в техния апартамент за тоалетна хартия и без да му мигне окото разтвори големия сак, оставен в средата на хола. Той беше пълен със стока. Влаха не издържа на нахалството му и се нахвърли разярен върху:

– Не пипай, тарикат! Сакът е на бат' Гена – разкрещя се истерично той.

– По-кратко, амиго, исках само да видя какви парцали продавате! Стига си треперил от този бат' Гена!

– За разлика от теб аз уважавам ръката, която ме храни – замахна Влаха и го удари силно по големия камбест нос. – И престани с това амиго!

– Що ме биеш бе, нали сме градски?

– Ти си просто един малоумник! – изхвърли го от стаята Влаха.

Затръшна вратата зад него и се просна омаломощен на леглото. Познаваше Пепи от малък. Бяха израснали заедно, а вече седмица се чудеше как да го ограби. „Боже, в какво съм се превърнал? – хвана се за главата той. – Дано близките ми никога не разберат как изглеждам сега!“

* * *

Каро си беше налял голяма чаша уиски, опъваше крака в личното си сепаре и блажено отпиваше. Имаше защо да е доволен. През нощта борците изпълниха задачата перфектно. Цяла сутрин пребитите крадльовци се редяха на опашка, за да си внесат лептата. Той им обещавахе, че ще склони издивелите силоваци, но категорично им заяви, че това ще им струва десет процента от всяка далавера или продажба. Досега те плащаха по тридесет процента. Допълнителните десет процента Каро искаше лично за себе си. Тарикатите изглеждаха толкова уплашени, че Каро съжали задето не им поиска двадесет процента. Разбира се, той нямаше никакво намерение вие да прави от борците свои равноправни партньори. Щеше да им плаща както намери за добре.

Тъкмо си бе допил уискито и се канеше да става, когато през врата влезе огромен млад здравеняк.

– Какви бяха тези глупости снощи бе, Каро? – развика се от прага

той.

Каро познаваше селяндура от Враждебна отдавна. Беше колкото як, толкова и прост.

– Сядай, Цецо! Какво ще пишеш?

– Не искам нищо, но ще ти кажа, че снощи гоних Черешара двеста метра и ако бях го догонил, сега нямаше да е жив.

Този път вече Каро искрено се забавляваше. Не стига, че идиотът от Враждебна го развеселяваше със смешния си начин на говорене, ами без да иска бе подсказал слабото място на Черешара. Явно той се страхуваше да се изправи сам срещу когото и да било. Освен това Цецо се държеше много диво и необуздано. Не беше спортист или крадец от познатия тип. Каро често го наричаше „гробар“, заради бруталния начин, по който си изкарваше парите.

И веднага усети в него човека, от когото се нуждаеше в този момент.

ГЛАВА 6

Каро не обичаше да прекалява с алкохола, но днешният успех му позволи да си налее още една чаша. Той си даваше сметка, че бе избулдалкал тъпаците, но не се заблуждаваше в тяхната вярност към него. Знаеше за заговора срещу сърбина Ярослав отдавна. Осведомяваше го негов човек, който бачкаше при Буда. Дълго се бе колебал дали да предупреди Ярослав, но после реши, че онзи едва ли ще оцени жеста. Беше прекалено умен и влиятелен за разлика от Буда, а в този бизнес предпочитаните партньори задължително се избираха между по-тъпите и лесни за отсвирване. Каро смяташе, че може да се справи с Буда винаги, когато поиска, но си даваше сметка колко е опасно, ако борчетата някой ден се обърнат срещу него. Именно затова му бе нужен Цецо.

Наблюдаваше този тъп тулуп от Враждебна отдавна. Когато кацна в Будапеща, започна да бачка заедно с Кольо Картофа и Пепи. Бръмчаха на една от най-печелившите измами, така наречената „калинка“ – входовете с две врати. Обикновено избираха сграда в близост до чейнджбюро, пред което обикаляше Пепи. Щом той успееше да хване на улицата някой балък, готов да обърне парите си в долари или марки на по-изгоден курс от обявения на таблото, мигновено се появяваше Кольо. Преоблечен като обикновен бачкатор и стискащ в ръката си голяма пачка пари, той наивно питаше Пепи:

– Извинете, вие ли сте този който сменя на най-добрия курс?

Пепи естествено потвърждаваше, след което успокоеният балък с лекота поемаше към сградата където беше уж офиса на чейнджбюрото. По пътя Кольо непрекъснато бърбореше глупости и хвалеше късмета си. Смяташе че е открил добрия човек, та да обмени парите си на хубав курс. Така допълнително успокояваха жертвата. Пред блока Пепи деликатно и убедително обясняваше нуждата да му предадат валутата и да го изчакат докато се качи в офиса.

– Не ви познават – аргументираше се той. – А горе държим доста големи суми суми.

Тук Кольо изиграваше най-силния им коз. Спокойно набутваше своята пачка в ръцете на Пепи. Балъкът се успокояваше напълно и също предаваше своята пачка. Пепи потъваше спокойно и небрежно в кооперацията, след което мигновено изчезваше през задния вход. Задачата на Кольо беше да забавлява с безсмислени истории разделилия се с парите

си клиент. По този начин бавеха топката и печелеха време, което нито милиция, нито полиция можеше да навакса. След продължително чакане, повечето жертви искаха да влязат, за да открият несъществуващия офис. Още при вида на задния вход по-умните разбираха, че са се нагълтали с жаби. Имаше обаче достатъчно тъпи галфони, които обикаляха по всички етажи и звъняха по вратите, докато се убедят окончателно в провала си. Цялата тази бъркотия даваше възможност на Кольо да се оттегли необезпокояван.

Далаверата беше доходоносна. За съжаление се разчу бързо и трябваше да минат на резервния вариант. А в него главен изпълнител бе лудият Цецо. Сега вече Пепа и Кольо водеха хората в сгради с един вход, като дори ги канеха да се качат в офиса. Тогава настъпваше времето на идиота от Враждебна. Той изскачаше между етажите и се нахвърляше върху уплашените хорица. Освен, че им прибираше парите, много често им сваляше часовниците и накитите. В простотията си стигаше дотам да съблича скъпите дрехи и обувки и да ги оставя голи. На всичко отгоре на изпращане Цецо цитираше изящната българска поговорка: „Лаком гъз – кръв сere!“ Точно тези му качества привлякоха вниманието на Каро.

– А ти, Цеци, откъде се усети, че аз съм поръчал тази работа?

– Ние у Враждебна не сме у дупе правени! Знам ги аз тия боклуци борците. Те без твое разрешение не смеят дори да се изпикаят.

Каро се усмихна замислено. Макар и простоват на вид, Цецо се оказа по-прозорлив от всичките набедени тарикати, които идваха на поклонение от сутринта до вечерта. И тутакси го намести на шахматната дъска.

– От днес нататък няма да ми отчиташ никакви пари, но искам да държиш под око борците! – нареди му той – Докладвай ми подробно каквото замислят и правят!

– Твой съм, Каро! – веднага забрави за какво бе дошъл Цецо. Найсетне стана човек на големия бос. Каро му стисна лицемерно ръката и простоватият идиот от Враждебна напусна щастлив кръчмата.

* * *

„Дано се приберем по-скоро в България! – помисли си Каро – С тези структури там чичковците ще ме превърнат в истински бос!“

Отпи голяма глътка уиски и се загледа размечтай през прозореца.

ГЛАВА 7

Тренирах с много по-слаб противник. Ненадейно при едно усукване – преплитане на неговия крак с моя – усетих рязко пропукване в коляното и веднага след това остра, неистова болка. За момент дори загубих съзнание. Когато се свестих видях, че наоколо са се струпали всички от залата. Намерих коляното си слава богу на мястото му, но капачката се беше изместила силно наляво. Треньорът извика „Бърза помощ“ и ме натовари в линейка. По пътя изпънах крака си и капачката изненадващо се намести. Обаче лекарите заявиха, че травмата е изключително сериозна. Сложиха гипсова отливка и ме предупредиха съвсем сериозно, че ако искам напълно да се възстанови, трябва да я нося поне трийсет дена. Аз отидох в залата още на другия ден. И за първи път видях интерес към мен като спортист от моя странен треньор, когото всички наричаха Гъза. Все пак карах седемнайсетата година от живота си и вярвах във всичко хубаво на този свят.

При Гъза тренирах девета година. Той си бе спечелил прозвището, защото имаше навика с едната ръка да се чеше по главата, а с другата да бърка дълбоко между бузите на задника. Винаги съм мислел, че е произлязъл направо от неандерталец, прескачайки кроманьонския период. Нисък, широкоплещест и набит, с чело не повече от два пръста. Освен това си беше гъз и като треньор. Нямах славата на сериозен състезател, но имаше стабилни връзки във Федерацията. А навярно и на други места, поради което се бе вредил в клуба. Липсваше му какъвто и да е педагогически похват. Не обясняваше смислено хватките, но за сметка на това умееше да ни амбицира по невероятен начин. Спекулираше с нашето желание за успех съвсем комерсиално.

– В България спортът остана единственото място, където с труд и старание можеш да постигнеш много – навиваше ни той. – Ако станете големи състезатели ви очакват пари, апартаменти, хубави коли, много жени и леки служби в МВР, армията или Държавна сигурност.

И ние наистина се раздавахме докрай.

Гъза имаше една друга особеност. Забравяше те мигновено в момента на най-малкия ти проблем. Когато разбра, че не може да очаква медал от мен, направо ме заряза.

– Ще сваля всичко от коляното и ще се опитам да раздвижа крака – казах му аз.

– Може и да стане, но през двайсетгодишната си практика не съм виждал някой да го прави след подобна травма – усмихна се той.

– Защо да не бъда първият?

– Ако се качиш на стълбичката дори трети ще те смятам за шампион.

Републиканското първенство беше на другия ден. Борех се с петдесет процента от възможностите си, защото кракът ми изобщо не работеше. А той ми трябваше за моя специалитет и най-опасното ми оръжие – „вътрешната кука“. Тръснах четирима за един ден и преди всяка среща Гъза ми предлагаше обезболяващи инжекции. Много преди това ми беше пробувал допинг. Винаги отказвах. Бях научен да побеждавам само със собствени сили и да губя поради собствени грешки. На финала ми се падна изключително опасен противник, когото трудно преборвах дори, когато не бях контузен. Свалих наколенките и показах коляното си на лекаря. Той веднага наложи забрана и така станах вицешампион. Гъза беше повече от доволен. Аз обаче никога не се примирих.

Контузията ми позатихна и продължих да тренирам. През септември същата година трябваше да се явя на юношеското световно първенство. И тогава лошият късмет отново ме изигра. Двадесет дена преди да замина, получих същата травма на тренировка. Операцията съвпадна с финала на световното първенство. Секунди преди да ми сложат упойката научих, че момчето участвало вместо мен е станало вицешампион. Аз бях по-добрият и по физически данни, и по техника. Анестезиологът ми измери кръвното, което си беше стандартна процедура преди всяка операция и толкова се уплаши, че прекрати оперативната намеса. Веднага ме пратиха при невролог. Така за първи път се убедих, че за да печелиш, трябва да се научиш да губиш. Някъде по същото време спрях тренировките и между многото книги, които прочетох ми попадна „Кръстникът“ на Марио Пузо. Докоснах се до един свят, в който силни мъже си бяха създали собствени разбирания за морал, честност, другарство и добродетели. Свят, до който трудно допускаха хора извън техния кръг. Харесвах ми всички, дори демона Лука Брази. Преди лошия ми късмет в спорта и последствията от него аз имах други планове и като всяко седемнайсетгодишно момче мечтаех за друго бъдеще: да спечеля световна титла, да стана заслужил майстор на спорта, герой на социалистическия труд. От това щяха да последват всички останали облаги, щедро обещавани от Гъза. Но след като си съсипах здравето, се почувствах напълно ограбен и безгранично отчаян. Съзнавах прекрасно, че нямам никакъв шанс не само в спорта, но и в обикновения живот. Тогава срещнах

Венци.

Познавахме се отдавна, дори бяхме приятели. Птищата ни се разделиха, защото аз се ориентирах към борбата, а той към бокса. Трябвах ни само няколко срещи, за да възстановим отношенията си такива, каквито бяха в детството. Венци поддържаше приятелство с две апашчета от неговия блок – Марин и Илиян. Помнехме ги като малки деца. Трябвах им няколко шамара, за да си кажат майчиното мляко. Разказаха ни за някакъв си Стоян от музикалното училище, който успял да свие от дома на съученик съвсем ново видео. В музикалната гимназия учеха деца от интелектуалния елит и от твърде заможни семейства. Стоянчо постъпваше по най-елементарния начин – обикаляше домовете на съучениците си, за да учи с тях и оглеждаше какво може да открадне. Идеята на Венци също беше проста. Той ми предложи да го причакам след поредния обир и да му отнема откънатото. Венци знаеше, че аз мразех кражбите и не беше лесно да ме убеди. Направо не можех да понасям борчетата и част от връстниците си, които се въртяха около „Магурата“ и „Космос“, за да изкарат някой лев от измамите с валута.

Получавах от майка ми и баща ми всичко каквото исках и бях осигурен с добра стипендия. Имах респект от тогавашната милиция. Изобщо не ме блазнеше перспективата да поема по пътя към ада, но както се знае той е послан с добри намерения. И в крайна сметка Венци ме убеди.

Стоян се оказа ниско и отпуснато момче с хитър, изпитателен поглед. Не представляваше никаква трудност за мен. Хвърлих го върху една етажерка и взех видеото. Той нямаше силата дори на китката на повечето от противниците ми на тепиха. Така протече първата ни акция.

Венци продаде видеото, след което съвсем справедливо разделихме парите на четири. Тогава още не знаех колко е подъл този свят и неприятно се изненадах, когато научих, че Маринчо и Илиянчо са продължили да работят сами. Изчакали следващата кражба на Стоян, заплашили го с мен и му взели поредното видео. После разделили парите помежду си. Ставах за всичко, но не и за плашило. Никога нямаше да позволя да използват името ми. Открих веднага Марин. Заведох го в мазето на Венци, където имаше боксова круша и ударни ръкавици за тренировки. След като Марин влезе вътре, домакинът демонстративно заключи вратата и сложи ключа в джоба си. Аз надяхах ръкавицата и започнах да блъскам по крушата с всичка сила. Бях натрупал толкова злоба, че тя хлътна навътре. Същата процедура повтори след мен и Венци. Изобщо не поглеждахме към Марин. Когато приключихме видях, че лицето му е

по-бяло от тебешир.

– Имаш ли да споделиш нещо с нас? – потупах го по рамото приятелски.

– Гепихме още едно видео – призна си веднага той.

– Лошо е да се лъжат приятели. Искам всичките пари още утре вечерта!

– Имаш ги – измъкна се Марин.

Така двамата ни ортаци разбраха, че повече не могат да ни мамят. А ние с Венци получихме втория си урок: в гангстерския свят не бива да имаш доверие на никого.

ГЛАВА 8

Венци, Марин, Илиян и аз живеехме в квартал, който всички наричаха дипломатически, заради няколкото жилища на дипломати от източни и западни страни. Пред тях бяха паркирани типичните за онова време автомобили – москвичи, вартбурзи, трабанти, запорожци и за цвят по някоя лада. Шофьорите на западните дипломати прибираха луксозните и скъпи автомобили в добре пазени гаражи. Започнахме да „бръмчим“ в квартала, което на жаргон означаваше да крадем.

Марин и Илиян бяха направили специални шперцове. Още първата нощна акция бях очарован от тяхната сръчност. За секунди отваряха всяка кола. Опрасвах я също за нула време. В ония години много се търсеха резервните гуми и комплектите с инструменти, особено гедоретата. Най-много се радвахме, ако в багажника имаше и туба с гориво. Бензинът беше луксозна стока. Бензиностанциите се брояха на пръстите на едната ръка и обикновено нямаша бензин. Моята роля и ролята на Венци в този спектакъл беше да охраняваме двамата сладури. Аз винаги стоях близо до Марин и Илиян, за да попреча на евентуална намеса на външен човек. Коего практически означаваше да го пребия. Крадената стока продавахме на таксиджиите пред паркхотел „Москва“. Пазарлъците бяха кротки и делови.

– Колко? – питаше ни той.

– Половината от пазарната цена – твърдо държахме на офертата си ние.

Крадените вещи обикновено складирахме в градинките, каквито в квартала имаше много. Оттам прехвърляхме стоката в багажника на таксиметраджията. Тази процедура се повтаряше поне три пъти на нощ.

Повечето от таксиметраджиите бяха коректни, но както във всяко стадо и в това имаше шугави овце. Един дебелак с огромен корем ни направи страхотни въртели. Беше поръчал да му доставим четири гуми от „денонощния магазин“, както наричахме нашите кражби и ние обиколихме половин София, за да му осигурим седем. След като ги оглежда дълго, той избра три от тях. После поиска акумулатор. Това бе една от най-трудните работи, защото се налагаше на тъмно да отворим капака на автомобила и да отвием пипнешком гайките. Обикновено аз не докосвах крадени стоки, но този акумулатор се оказа доста тежък за Милен и Илиян. Взех го под мишница и изгорих съвсем новия си

шушляков анцунг, донесен от състезание в чужбина. Сега това сигурно изглежда смешно, но по онова време и акумулатора, и анцунга се намираха по изключително сложни начини. Затова побеснях.

– Ще те пребия! – скочих на дебелака. – Ще те направя на кайма!

– Остави го – възпря ме Венци. – Вредно е за бизнеса. Въздържах се, но в себе си твърдо реших да не оставя нещата така.

Призори си разделихме парите. Всеки получаваше своя пай, който почти винаги беше повече от две средни месечни заплати. Доста повече от спортната ми стипендия, плюс средствата от родителите ми. Започнахме да харчим безогледно. Облякохме се като баровци и все по-дълго се застоявахме в модерните заведения. Това без съмнение се забелязваше от хората около нас, а майка ми и баща ми откровено се разтревожиха. Успях да ги заблудя, че най-сетне съм си намерил гадже, но подозренията им останаха. Още повече бях усетил вкуса на парите. А както е известно, апетитът идва с яденето.

След като претарасихме нашия квартал, се прехвърлихме на съседния. Обезкостихме и него и минахме на следващия. Там нямаше градинки, в които да крием откраднатото. Затова таксистите пристигаха директно на място, където получаваха стоката топла. Ако ударите надхвърляха един на нощ се налагаше симпатягата да идва по два, а понякога и по три пъти.

Марин и Илиян бяха изключително нехайни. Без никакво проучване пристъпваха към поредния обект, което силно ме дразнеше. Имах доста развит инстинкт за самосъхранение и винаги съм бил много предпазлив. Без да ги осведомявам, пращах Венци да оглежда целия район и особено да отбележи къде са спрели патрулките. Едва след това пусках двамата специалисти да започнат тарашенето. И все пак една нощ се получих издънка.

Цялата вечер ни вървеше на карък. Отворихме пет-шест коли, които се оказаха напълно празни. Марин не обичаше да се връща празен и предложи да потърсим още. Беше си набелязал червен полски фиат, паркиран пред триетажна кооперация. За пръв път попаднахме на автомобилна аларма, която запищя пронизително на секундата. Двамата изпълнители побягнаха веднага, но ние с Венци останахме и тръгнахме съвсем спокойно по улицата, тъй като и без друго не бяхме се докосвали до колата. Пък и трябваше да ги пазим. Тогава видяхме двама здрави мъжаги, които изкочиха от нисък балкон и хукнаха подир нас.

– Боклуци такива! Защо отворихте колата ни? – нахвърлиха се те върху нас.

– Нищо не сме отваряли – спокойно отвърна Венци. – Прибираме се от купон.

Аз обаче усещах, че тези двамата ще ни нападнат. Реших да ги изпреваря и рязко влязох в краката на първия. С лекота го прехвърлих зад гърба си. Мъжът изстена силно. При падането се беше ударил доста яко и на практика излезе от боя. Венци обаче не се справяше с другия. Той се оказа по-силен от него. Бутнах го настрана и забих на мъжката едно поясно хвърляне. Обичах тази хватка. Той се запревива от болка на земята, а ние бързо се изнизвахме. Не от страх, а защото се надявах отново да започна тренировките. Не исках да спирам спортната си кариера.

Този ден получихме третия си урок за гангстерския свят: никога не бий без нужда!

ГЛАВА 9

10 ноември 1989 година се стовари върху нас колкото очаквано, толкова и изненадващо. Клубът, в който тренирах се преустрои в акционерното дружество. Командваше го президент – нещо съвсем ново за нас.

– За да продължиш да тренираш, трябва да имаш поне бронзов медал от предишното първенство – каза ми той. – За да постъпиш в спортната рота, също.

– Знаете много добре, че съм контузен – отвърнах.

– Това не ме интересува.

– Дал съм си здравето за този спорт.

– Не си само ти – обади се услужливо оня задник треньорът и не си мръдна пръста да ме защити.

Поради травмата той ме бе отписал и за него бях бита карта. Нямаше никакво намерение да помогне. Не случайно го наричаха Гъза. В съседния блок обаче понякога живееше странен генерал с неограничени възможности. Познавах го от сутрешната опашка за вестници пред автогара „Юг“. Вечер си разхождахме кучетата заедно. Осмелих се да му звънна. Той ми отвори без да прояви никаква изненада. Личеше си, че е човек от занаята.

– Здравей, моето момче! На какво дължа честта?

– Загазих с казармата. Ще ме пратят в някое тъпо поделение и не се знае дали ще се върна.

– Това да ти е проблемът – успокои ме Гоцев. – Донеси ми документите си и утре иди да ги вземеш от окръжното. Ще служиш на петнайсет минути отгук.

Така и стана. Старите войници веднага усетиха, че не съм случаен войник. Изобщо не ме възприемаха като новобранец. Всичко в мен издаваше елитния спортист и то в борбата – мощна мускулеста фигура, дебел врат и вече смачкани уши.

– Какъв си ти, бе? – закачаха ме те.

– Сега ще ти покажа какъв съм – минах безцеремонно през тях една вечер, хванах се за лоста и направих с лекота двадесет силови набираня. След това, без да се пускам, добавих към тях още толкова коремни.

На момчетата щяха да им паднат червата. И ми заръкопляскаха съвсем искрено.

– Що за птица си? – застана пред мен младши-сержант.

– Нищо особено – засмях се аз. – Само бивш национален състезател по борба.

След този ден не само ме оставиха на мира, но започнаха да се отнасят с мен с онова уважение, което поражда страхът. Престанах да бъда новобранец. Станах отново онзи човек, когото другите познаваха преди да вляза в казарма. И не позволих нито едно издевателство над другите новобранци.

Късметът ми проработи още веднъж. На поредните състезания председателят по борба забелязал моето отсъствието и тутакси нахокал Гъза:

– Къде е Жоро, тъпан? Защо не се бори?

– Взеха го войник – дръпнал се страховито дебелосеркото. – Пратили го в най-обикновено поделение, не мога да го отърва.

Още на другия ден командирът прочете заповед пред целия личен състав, че ми се разрешава да ходя свободно на тренировки и че съм национален състезател. Беше силно поласкан от факта да има такъв войник в разпореждане.

Войнишкият живот не е от най-приятните. Бях закаднъл за борба и започнах тренировки с пълно натоварване. Много скоро ми се наложи да участвам в две сериозни състезания, които спечелих. Амбициите ми отново се върнаха. И точно тогава ме споходи ужасът на спортистите – отново получих травма на коляното. Поради несериозното лечение тя се бе оказала хронична. С големи мъки се довляхох до лечебницата. Във военна болница ми сложиха гипсова отливка и ме върнаха в казармата без да ми дадат нито ден отпуска. Шест дни преживях истински ад. Проклетата лонгета ми пречеше да ходя дори до тоалетната. Спасението дойде от вечния Венци.

Той също се бе уредил да служи на четвърти километър, но в съседно поделение. Виждахме се рядко. Случайно разбрах, че е успял да си уреди продължителна отпуска по-болест, въпреки завидното си здраве. Някакъв лекар от травматологията на военна болница му гипсирал чисто здравата дясна ръка и му дал тридесет дни болнични. За услугата Венци броил триста долара.

– Уреди ме веднага, защото не издържам! – намерих го вкъщи.

– Запознай се с Крейзи – представи ми той едно странно момче, успяло да се уволни от казармата и получило този прякор, защото се правило на луд.

Направи ми неприятно впечатление. Външността му бе твърде

уродлива. Разхождаше се из стаята висок и кльощав, с ниско увиснали рамене. Държеше се лигаво и мазно. Стараеше се всячески да угодничи, ако можеше да извлече полза от това. Беше от този тип хора, които искрено презирах.

* * *

Поиска предварително да му снеса триста долара за доктора и отделно сто за него. Обяснението му беше, че в травматологията е голямо шубе и не смеел да влиза в пряк контакт с клиентите. Броих му парите веднага. Имах достатъчно от спестявания и от кражби. След това се явих лично пред доктора – добре запазен, четиридесетгодишен мъж, окичен със злато. Имаше изключително арогантен вид и се отнесе към мен с нескрито пренебрежение. Без да продума ми даде тридесет дни домашен отпуск по болест.

– Винаги разчитайте на мен – изпрати ме с приглушен глас той, след което многозначително си потри палеца и показалеца.

Започнахме да се виждаме все по-често с Венци. Той вече откровено търгуваше с отпуски по болест. Все пак трябваше да плаща по някакъв начин и своята. Аз обаче му предложих да избудалкаме следващия клиент и да приберем цялата сума за себе си. Кандидатът този път се казваше Милен и още при запознаването се видя, че е идеалният обект за измама. Един от многото наивни глупаци. Изчакахме градската му отпуски и го поканихме в кафенето пред военната болница. На Илиян се падна ролята на посредника, обаче за доктор от ВМА ни трябваше някой по-възрастен. Спряхме се на един негов учител, с когото бяха тарасили коли преди време. Това предложение доста ме изненада, но го приех.

Илиян и Милен се срещнаха пред Военна болница.

– Срещу четири хиляди лева си уволнен още следващата седмица – обещал Илиян.

– Изглежда ми доста несериозно – недоверчиво се дръпнал шаранът, но точно в този момент се появил фиктивният лекар.

Бил облечен с бяла престилка. На врата му висял стетоскоп. На ревера си имал дори табелка с надпис „Д-р Тодоров“.

– Айде момче, чака ме спешна операция – заявил той. – Нямам проблем с уволнението, ако не ми губиш времето.

– Колко струва?

– На мен нищо не ми струва, а цената ще ти каже това момче – посочил „Д-р Тодоров“ Илиян, след което се запътил към болницата.

– Четири хиляди долара, брато! – сложил офертата на масата нашият човек. Шаранчето Милен се поуспокои след появата на лекаря и още на следващия ден дал парите.

Ние с Венци гледахме отстрани цялата операция. Нямахме никакво намерение да се появяваме на видело, но се случи нещо абсолютно непредвидено. Шаранът Миленчо покани Илиян да му гостува, за да отпразнуват събитието. Наложихме да отидем и ние с него. Оказа се, че има мебелна работилница. Баща му беше едър и добродушен мъж, който веднага ни стана симпатичен.

Почерпихме се яко. Някъде по средата на купона дойде негов приятел, на когото отдалече личеше, че е тарикат.

– Разполагам с достатъчно пари, за да купувам вещи на изгодна цена – заяви той. Естествено имаше предвид крадени, защото по онова време други в България трудно се намираха.

– Имам познат, който държи на склад четирийсет видеоапарата – смигнах на Венци аз. – Дава ги на много изгодна цена.

– Взимам всичко веднага – клъвна тарикатът. Той се казваше Иво.

– И аз ще поискам пет-шест – полакоми се бащата на Милен.

Оттук нататък разиграхме страхотен спектакъл. В началото използвахме шаранчето Милен при поредния му градски отпуск. Качих го на колата и му направих такава въртележка из улиците на София, че да не запомни по никакъв начин къде точно живее. После му показах наредените като за изложба видеоапарати.

– Това е квартирата на човека, за когото ви казах – представих му аз ситуацията.

– А той къде е? – усъмни се Миленчо.

– Не иска да се показва.

Обяснението изглежда го задоволи, а баща му и Иво получиха уверение, че видеоапаратите наистина съществуват и са с великолепно качество. Въпреки това те поискаха пряка среща с техния собственик.

Избрахме един симпатията и доста добър каратист с вид на девствен ученичка в десети клас. Казваше се Андрейчо. Сетне намерихме един вход с два изхода. Облякохме го с дневна пижама, сложихме му пантофи на краката и го скрихме между етажите. Изчакахме двамата балъци да дойдат, после позвънихме отдолу на един от домофоните. Андрейчо си знаеше урока. Слезе веднага.

– Носите ли парите? – директно попита той.

– Първо искаме да прегледаме стоката – отвърна Иво.

– Какви ги вършиш ти, бе? – нахвърли се върху мен Андрейчо и ако

не знаех, че това си е чист цирк сяк наистина да му повярвам. Едва се съдържах да не се разсмея. – Нали вчера води човек да ги гледа? Това да не е магазин, та да ви го показвам по сто пъти. Ако нямате пари, прав ви път!

В този момент бащата на Миленчо извади колебливо пачката от вътрешния джоб на самото, а Андрейчо предпазливо я взе и започна бавно и внимателно да брои парите. Това също влизаше в сценария. Целта беше да приспи вниманието на двамата балъци. Сега обаче те явно заподозряха нещо и поискаха да се качат заедно с него догоре. Тази маневра даде възможност на Андрейчо да довърши изработения от мен сценарий.

– Защо ми ги мъкнеш такива! – развика се той и върна пачката с парите. – С тях не може да се работи.

Аз, разбира се, се правех на виновен, а главният актьор тръгна да се прибира към вкъщи. Тогава алчността на двамата надделя. Набутаха му пачките буквално в ръцете. Видимо се бояха да не изпуснат евтините видеоапарати. Андрейчо прибра пренебрежително мангизите и изчезна през резервния вход. Остатъка от спектакъла трябваше да довършим ние.

– На кой етаж живее този? – попита по едно време Иво. – Нали си идвал тук с Милен.

– Средната врата на третия етаж – отвърнах аз, почти задушен от смях.

Иво веднага се втурна нагоре и натисна звънците на всички апартаменти. Първо му отвориха именно средната врата на трети етаж.

– Къде са видеоапаратите? – попита той смаяната женица.

– Какви видеоапарати! – учуди се тя.

– Не ги крийте! Да се покаже Андрей! Иначе ще извикам полиция.

– Ами извикайте! – тръшна вратата женицата. И вече защитена допълни: – Аз и без това смятам да го направя.

Чак тогава бащата на Миленчо се усети че работата става дебела, хвана Иво и го смъкна надолу по стълбите. Двамата бяха изключително ядосани. Дори забравиха за нас. Обвиняваха се взаимно, в глупост и тъпотия, което ни помогна да се измъкнем незабелязано от кооперацията.

За първи път изпитах вътрешно задоволство да измамя печени тарикати. Оказа се, че плановете ни са рационални и ефективни. Вкарвах все повече хора в операциите, което намаляваше печалбата ми, но за сметка на това излизях сух и невредим. Така научих поредния си урок – алчността е пагубна, когато е по-голяма от риск.

ГЛАВА 10

Със спечелените от Миленчо пари си купувахме отпуска след отпуска. Обикновено се лекувахме на морето. Броените дни обаче бързо свършват. Прибрах се в София, за да си платя поредния месец и най-изненадващо установих, че докторът също е излязъл в годишен отпуск. Върнах се в казармата. Старият набор беше уволнен. В поделението щяха безброй новобранци. Вече ми се носеше славата на спортист от националния отбор, а фактът, че съм прекарал четири месеца домашен отпуск, ме правеше още по-голям герой в техните очи. С пълно основание предполагаха големите ми връзки във Военно-медицинска академия. Още първата седмица за мен се залепи един заек от Пловдив.

– Имам нужда от отпуск, Жоро – започна да ме облъчва той. – Много ми тежи службата.

– Тя тежи на всички – отвърнах.

– Уреди нещо, аз ще направя каквото се иска.

– Моите отпуски са напълно редовни.

– Баща ми е арендатор на земя и ще ти платя колкото пожелаеш – не ми повярва новобранецът.

– Пас съм – отрязах го.

Седмица по-късно ми хрумна, че мога да изкарам доста пари от поредния шаран. Изчаках още десетина дни, докато онзи съвсем намрази войнишкия живот.

Срещнах го уж случайно на двора.

– К'во става бе, заек? Още ли ти тежи службата? – потупах го по гърба.

– Загивам, Жоро!

– Колко дни отпуск ще те спаси?

– Поне един месец.

– Нали знаеш, че като се върнеш, ще ти скъсат задника от гонене заради скатавката? Дори само от завист.

– И какво да правя? – помръкна той. – Не мога да понасям повече този казармен живот и тъпотииите на старите бойци!

– Може би е по-добре да уредим директно уволнение – намекнах му. – Но излиза доста скъпичко, около шест хиляди долара.

Мисълта, че ще се отърве от казармата завинаги веднага го завладя, но сумата му се видя твърде голяма. Баща му също не бе склонен да я

даде.

- Това са твърди цени – заявих му категорично.
- Не можеш ли да ми издействаш някаква отстъпка?
- Забрави за нашата договорка!

Приключих разговора не само защото повече не ми се разправяше с него, а и заради страха да не се разприказва. Отдельонните командири в ротата бяха приятели и тънко им подсказах да го тормозят всеки ден. Обясних, че просто ми е противен. Започнаха да го слагат през вечер наряд, пък и през останалото време не го оставяха на мира. Ако до този момент казармата му тежеше, сега стана нетърпима. Това продължи десетина дни, след което заекът дойде сам при мен и се заплака.

- Заявих на баща ми, че ще самоубия – призна той.
- Спокойно – изведох го тайно една вечер аз. Срегнахме се с Андрейчо каратиста. Не исках да използвам Венци, защото заекът вече бе виждал лицето му.

– Ето човекът! – представих му аз Андрей и веднага се оттеглих от разговора. Направих го нарочно. Не исках при провал да твърди, че съм в течение на нещата. Освен това за пореден път му напомних: – Моите отпуски са истински и нямат нищо общо с твоята далавера.

На другия ден го срещнах в поделението и невинно го попитах дали са свършили някаква работа с Андрейчо.

– Това, не те засяга – отвърна ми надменно той. Беше решил, че след като се свързал с подставения мошеник, вече не съм му нужен. Това ме устройваше напълно. Но за да изиграя ролята си докрай, аз се направих на обиден.

Андрейчо също бе гявол от класа. Инструктирал балъка да симулира стомашни болки, за да го изпратят във Военна болница. Така и стана. А пред централния вход се разигра следващо действие от комедията. Бях му дал пари да купи от подлеза при ЦУМ картина, но да я сложи в скъпа рамка и да надене на ръцете си луксозни кожени ръкавици.

– Да ти представя майка ми и сестра ми – представи балъкът две хубави жени, които си приличаха поразително.

– Много ми е приятно – влезе в ролята си Андрейчо. Позволи си дори комплимент към сестрата на новобранец: – Хубава сте като картина на Рембранд. После помоли майката и дъщерята да му пазят картината и ръкавиците, като не забрави да предупреди, че платното е изключително скъп оригинал.

– Нося го на един от докторите – поясни той. – Подарък от много богат и благодарен пациент, но първо трябва да проверя дали лекарят е

сам.

– Ама разбира се! – възкликнаха двете жени. Изглеждаха безкрайно очаровани от добродушното и красиво момче.

След двадесетина минути Андрей се върна. Играеше изключително загрижен и отговорен вид.

– Вие сте мили девойки и аз ви имам изключително доверие – поласка кокошките той и те започнаха да се топят като сладолед. – Лошото е, че докторът се оказа особняк. Искане парите авансово.

– Няма никакъв проблем – извади ги майката на новобранец, след което доверчиво му ги връчи.

– Нали ще ми пазите картината и ръкавиците! – изпя последната си реплика от сапунена опера Андрей и изчезна със шест хиляди долара през резервния вход.

За опечаленото семейство остана блудкавото платно. Както и луксозните ръкавици.

Привечер отвъртаният новобранец се прибра премръзнал и отчаян в поделението.

– Ти ме измами – закрещя истерично той.

– Проблем ли имаш – направих се на луд аз. – Можех да го пребия на секундата, но предпочетох кроткия тон. – Обясни ми какво е станало, вместо да ми пициш!

Балъкът подробно разказа за патилата си, които и без друго знаех. Почти на колене ме помоли да потърся Андрейчо и да върна обратно парите.

– Ще го направя, но в събота, по време на градската отпуска – обещах аз.

Виждах го, че е глупав и стиснат, а в лакомята като нищо можеше да повлече и мен. Затова реших да го неутрализирам напълно.

След гарнизонната отпуска в неделя сам го потърсих.

– Андрей е арестуван във военната полиция – придадох си угрижен вид аз. – Следили са го много време и за лош късмет са го заковали точно с твоите пари. В момента разследват кой му ги е дал и за какво.

– Потъгнах – ужаси се заекът. – Моля те не казвай, че съм ти ги дал аз, а още по-малко за уволнение. В дисциплинарната рота ще ме убият.

– На мен можеш да разчиташ сто процента, а на Андрейчо – двеста. Той също няма интерес да го съдят като организатор за здрави и прави войници.

Това донякъде успокои новобранец. Поне дотолкова, доколкото може да бъде укротен човек, разделил се по своя воля и глупост с бала

пари. В тяхното семейство ги имаха много. Ударът си беше крупен и нямаше как да не повдигне самочувствието ми. Доказах сам на себе си, че не съм само охранител и спокойно мога да организирам едри измами. Испитах по-голямо удоволствие от планирана операция, отколкото от полагащите ми се три хиляди долара. За пръв усетих какво може да ми замени битките на тепиха, които дотогава ми липсваха. Научих и поредния си урок: спортът изгражда необратимо желанието винаги да излезеш победител. И това е напълно приложимо във всяка друга дейност. Дори и в бандитизма.

С тези пари не беше никакъв проблем да си уредя нов домашен отпуск. Още повече имах да вземам от полагаемия. На всичко отгоре моят доктор се завърна, разбира се с обичайния ценоразпис. Веднага ме изпратиха във Военно-медицинска академия, където документацията се уреди за нула време. Казармата обаче е особена конструкция. Субординацията стои в основата на нейното съществуване. Ротният не ми отказа, но ми заяви, че трябва да вземе съгласието на командира. Той беше съвсем нов. Все още не ме познаваше. Старият командир, на когото разчитам, отиде в резерва без време.

– Ти ли си този, който за една година служба има четири месеца отпуск по болест? – посрещна ме с неприязън новият командир.

– Аз съм – отвърнах му кротко. Бях се научил вече да сдържам нервите си.

– Какъв спортист си щом мислиш само как да изкръшкаш? Кой те търпи?

– Борбата е тежък спорт – обясних му учтиво. – Има тежки травми, които се превръщат в хронични – показах му коляното си и допълних: – Налагат се чести почивки, за да мога отново да изляза на тепиха.

– Ти си бил интелигентно и възпитано момче – изненада се той. – Пускам те, но ако се върнеш отново с тридесет дена отпуск по болест, ще гледаш портала само насън.

Новият командир не беше от глупавите. Веднага разбрах, че с него трудно ще изляза на глава. И все пак трябваше да го прецакам по някакъв начин.

Венци ползваше полагаемия годишен отпуск. Прескочих посредника Крейзи, който винаги вземаше сто долара отгоре. Отидохме директно при дежурния лекар и Венци брутално му предложи същите сто долара за един месец свобода.

– Познаваш ли го? – попитах аз.

– За първи път го виждам.

– Даваш ли си сметка какво може да стане?

– А ти даваш ли си сметка, че корупцията във военна болница е толкова голяма, колкото е висока сградата.

Дежурният лекар се съгласи тутакси и ми даде едно бръснарско ножче, с което трябваше да си среже кожата в основата на показалеца. След което кървящ да се поява пред сестрата в отделението, за което отговаряше. Останалото беше негова работа. Като видя нараненият ми пръст, сестрата веднага го извика, а той ѝ нареди да приготви инструменти, за да зашие сухожилието. Беше умен тарикат. Играеше ролята си по-добре от народен артист. На всичко отгоре уви китката ми в гипсова отливка, за да не може никой да наднича там.

За беда точно когато си вземах документите за отпуската, отнякъде се появи шефът. Естествено, че ме позна веднага. До този момент бе взел от мен над хиляда долара. Замълча си, но повика дежурния лекар навън и двамата започнаха там сериозна кавга.

– Тук нищо не става без участие на големия началник – върна се при мен дежурният лекар.

– Какво иска?

– Иска си тристата долара. Ако откажеш, като нищо ще ти спре отпуската.

– Нямах проблеми – дадох ги аз, но се заклев някой ден да си върна тези пари двойно. Ядосах се на Венци, макар че прекрасно съзнавах – той направи всичко само от добри намерения.

Не бях зъл по природа, но спортът ме беше научил да побеждавам. Пренасяхме всичко в реалния живот. За да печелиш, трябва да поддържаш спортна злоба. Аз обаче все повече не можех да понасям загубите. Прибрах се в поделението с гипсирана ръка. Командирът побесня:

– Предупредих те, мърда! Досега те болеше коляното! След това ми идваш с гипсирана ръка и нова отпусака по болест.

– Съдба! – повдигнах рамене аз.

Хич не ми пукаше. Знаех, че никой не може да отмени решение на лекар от ВМА. Дори се забавлявах.

– Докато се бръснеш къщи, огледалото се счупи и си срязах сухожилието – обясних спокойно.

– Ти си страшно нахален, отвратително нагъл... – разкрещя се командирът и нареди да повикат шефа на лечебницата.

Той също бе лекар. Знаеше добре какво е скъсано сухожилие и отказа да свали гипса, заради опасността да го скъса отново. Бе запознат прекрасно както с правата, така и задълженията. Ако осакатеше млад

човек, щеше да се изправи пред военен съд. Тогава командирът съвсем полудя.

– Сваляй гипса, тарикат, аз поемам отговорността! – обърна се той към мен.

– Господин полковник, това е лудост! – възпря го за пореден път шефът на лечебницата. – За да проверите дали наистина е срязано сухожилието, трябва да свалите и шевовете.

– Вървете и двамата на майната си! – изгони ни в крайна сметка командирът.

И до ден днешен не знам къде отиде докторът, но аз се прибрах къщи. Още един месец нямаше да помириша военна униформа.

ГЛАВА 11

Жените бяха съществена част от нашия живот. Ние ги обичахме, а те обичаха парите ни. Както и телата ни. Все пак бяхме спортисти, макар и бивши и всичко по нас беше мускули и мъжка сила.

Епизодично правехме оргии, които ни разтоварваха от напрежението на занаята. Празнувахме рождените си дни диво и необуздано. Моят беше на 27 август. Поканих съдружниците си – Венци, Илиян и Марин. Андрей дойде сам. Всички носеха пиене, но единствено Венци се бе сетил за мезе. Изгърси цяла чанта с крадени консерви с телешко варено. За жени обаче не бяхме помислили. Трябваше да ги търсим по телефона. Аз намерих първите две. Следваха в театралната академия. Днес те са национално известни, но тогава не ги знаеше никой.

– Къде сте? – попита едната.

– У нас – отвърнах аз.

– Къде у вас?

– Близо до Подуене.

– Идваме – съгласиха се те, след като разбраха точния адрес. – Да вземем ли нещо?

– Вземете презервативи.

Дамите бяха известни в нашите кръгове с любовта си към мангизите и към здравите мускули. Не струваха скъпо. Особено за парите, които изкарваха. Но се славеха като капризни и винаги искаха повече внимание, отколкото заслужаваха. Поне докато ни обслужваха.

– Никой няма да ги ебе преди мен! – предупредих Венци, който вечно ходеше с надървен хуй. – Като минат през леглото ми, правете каквото искате.

– Егоист – разсърди се Марин. – Такъв си и в бизнеса.

– Ако нямах рожден ден, щях да ти ступя главата.

– Да, но имаш рожден ден и е по-добре да ми подариш една от мадамите.

– Ще ти извикам друга.

Обадих се на едно старо гадже, което се оказа свободно за вечерта. Беше гимнастичка в националния отбор и около нея се въртяха все хубави мацки.

– Можеш ли да доведеш две-три пички – попитах я.

– Колко си груб. Ако искаш купон, мога да ти доведа две-три

прекрасни дами.

– Плащам таксито. Ще ви чакам долу. Момичета наистина се оказаха готини и доста освободени от предразсъдъци. Започнаха да се разсъбличат още като влязоха в хола. Венци направо полудя по тях. Марин и Илиян си глътнаха езика. Колкото бяха печени в краденето, толкова бяха вързани в ебането. Все още възприемаха жените като част от друг свят, от който те нищо не разбират.

Бъдещите актриси се казваха Камелия и Теодора. Още в началото на купона решиха да направят пийп-шоу. Разсъблякоха се без да им мигне окото, легнаха на пода и започнаха да се ближат настървено. В секса им нямаше никаква игра. Чукаха се най-откровено. За представлението им бях обещал по петстотин лева, но през ум не ми минаваше, че ще го изпълнят едно към едно. Венци не издържа. Нахвърли се върху тях и ги заопипва с такава ярост, че чак се засрамах. Не от неговата безогледност, а от неговата слабост.

Гимнастичките изобщо не реагираха. Гледах въргялящите са по килима тела, сякаш наблюдавах спектакъл. По никакъв начин не изразявах отношение. В един момент просто другите станаха и се съблякоха чисто голи. После вече бяха между краката на Илиян, Марин и Венци. Андрейчо стоеше отстрани и се хилеше. Той беше стар воайор. Животът му се състоеше само от сплетни и клюки. Умираще да гледа как познатите му се излагат. И все пак не издържа. Свали си дрехите набързо и се вмъкна между Камелия и Теодора. Те го поеха тутакси. Разработиха го на двойна езда, както ние наричахме едновременното изпълнение на минет и жанет. Всичко това ставаше пред очите на гимнастичките и те съвсем озверяха. Очевидно ги бяха натъпкали с излишни хормони. Първи го отнесе Венци. Той беше най-хубавото момче и нямаше как да се отърве. Наложил му се да ги чука подред, докато Марин и Илиян ги целуваха и мачкаха циците им. Венци видимо нямаше опит с жените, защото свърши много бързо. Остави ги недоебани, което ожесточи окончателно мадамите. И тогава дойде ред на двамата крадълъвци Марин и Илиян. Гимнастичките се нахвърлиха върху тях като гладни лъвици. Изчукаха ги набързо и после продължиха женския си купон. Явно не го правиха за първи път. Лесбийството беше доста разпространено в спортните среди.

След като всеки изчука всеки, извадихме питиетата. Някои от момичета хвърлиха по една дрешка върху себе си, но повечето останаха голи. Венци, Марин и Илиян надянаха слиповете си. Аз бях напълно облечен, така че не ми се наложи да правя каквито и да е движения.

Просто изчаках продължението на събитията.

– Справихме ли се? – попита Венци.

– Като за педеруги доста добре – изсмя се Камелия. Тя очевидно беше най-вулгарна и най-еблива от всички и дори цяла рота войници нямаше да ѝ стигнат. Иначе изглеждаше доста възвишена. Обожаваше да се появява по телевизията и да раздава морал. Прави го и до днес.

– Ние трябва да си тръгваме – заявиха в един глас гимнастичките. На лагер-сбор сме.

– Ще ви закараме! – скочиха Марин и Илиян. Точно тогава обаче аз пуснах записа от концерта на Лед Цепелин. Бях го записал по време на едно от състезанията в чужбина. Момичетата направо полудяха. Венци излезе на балкона и се качи на комина. Той беше полуразрушен и на другия ден си дадох сметката, че оживяването на глупака е цяло чудо. По-логично беше да падне, отколкото да остане върху нециментираните тухли.

Оргията достигна върха си. Естествено беше комшиите да повикат милиция. Ченгетата пристигнаха настървени, но хъсът им падна веднага. Поискаха да влязат в апартамента и ние им отворихме. Момичета ги посрещнаха чисто голи.

– Какво ще кажете за по едно кафе? – попита Теодора. Ако беше извадила пистолет нямаше да ги изненада толкова.

– Може ли да намалите малко звука? – помоли притеснено по-младото ченге. – Ние само минаваме отгук.

– Защо не останете? – предложих им аз. – Момичетата обичат мъже в униформа. Милиционерите сигурно харесваха жените толкова, колкото и ние. Явно желяеха секс повече дори от нас. Вкарахме ги в оргията с огромна лекота. Камелия и Теодора ги разсъблякоха и преди още да се усетят. Гимнастичките заработиха усърдно върху тях. Всичко щеше да мине мирно и тихо, ако Венци не беше видял търкалящото се по пода милиционерско оръжие на по-младия. Беше вече достатъчно пиян. Вдигна го и започна да стреля с него в тавана. Жените се разкрещяха. Адреналинът преливаше през балкона. Отгук нататък нямаше спиране. На всичко отгоре по-дъртият се оказа педераст. Поиска всичко, което заслужават жените. И го получи от Илиян. Стана пред очите ни, като на сцена от спектакъл. Когато свършиха, не ни остана нищо друго освен да ръкопляскаме. Илиян беше толкова мотан, че дори се поклони.

– Колко искате за визитата? – попитах ченгетата аз.

– Колкото дадете – ухили се младото ченге.

– По сто лева на човек – предложи Марин.

– На мен двеста – обади се дъртото ченге.

– Ти трябва да ми платиш – обади се Илиян. – Отнесе яко ебане от здрав пич, каквто не си срещал.

– Ще ви арестуваме – започнаха да се обличат полицаите. Бяха изключително смешни.

– Арестувайте ни – показах им гилзите аз. – Ние ще обясним къде сте стреляли.

– Не сме стреляли ние.

– А има ли кой да ви повярва? – Вие сте добри момчета и момичета – тръгна към помирение дъртото ченге. Всъщност той едва ли имаше и трийсет години. – Що не се разберем като хората.

– Хайде, омитайте се! – не издържах аз и ги изхвърлих като пачаври.

Купонът се скърши изведнъж и всички загубихме хъс за други лудории. Не ни беше за първи път.

ГЛАВА 12

През отпуската всяка вечер с Венци бяхме в казиното на хотел „Плиска“. Там вече работеше Андрейчо. Водеха го като охрана на входа, но по-скоро беше портиер. До него стоеше мълчалив и здрав тридесетгодишен мъж. С времето се опознахме и от оскъдните му реплики разбрах, че е бил барета във Враня. Дори състезател в националния отбор по карате. Наричаха го Румен Греблото, защото през юношеските си години бил гребец.

– Защо напусна баретите? – попитах го една вечер.

– В такива поделения няма безопасни акции – трябва да разчиташ сто и двацет процента на човека до теб и на този, който ти пази гърба.

– А ти защо не разчиташ?

– Скапа се поделението. Повече от момчетата станаха престъпници. Започнаха да излизат в бойни екипировки и маски, както се ходи на служебни акции, но ограбваха магистрални тирове със стока или преминаващи през България богати чужденци.

– Сериозно ли говориш?

– Напълно сериозно. Връзката им с митничарите бе публична тайна. От митницата им подаваха имената на колите, които си заслужаваше да бъдат ограбени.

– Ти защо не си участвал в тези акции? – обърна се Венци към него.

– Още един път ме попитай и ще ти извия врата – разгневи се Румен.

– Какво толкова съм казал?

– В една държава щом полицаите станат престъпници, тежко и горко на всички.

Една вечер при нас се отби треньорът му по карате. Бяха връстници, но Румен се обръщаше към него само с „трениер“, което говореше за сериозно уважение. Името на треньора беше Бойко, а прякорът му Боко Тиквата. Така го наричаха хората от най-близкото му обкръжение. Заради твърдата му глава. Той пък наричаше Румен „Паша“. Причината беше съвсем елементарна. Румен поддържаше характерна за турските паша от старите снимки брада. Твърдеше, че била неговата запазена марка. Боко току що се бе уволнил от пожарните подразделения на МВР. Хареса ни започна често да излиза с нас. И ние го харесахме, макар че се държеше наставнически.

– На грешен път сте, момчета! – заяви един ден той. – Трябва да се върнете отново към спорта.

– Борбата ни погуби здравето – отвърнах му аз. – Не ни даде нищо.

– Тогава се заеми с бизнес. Обидно е да останеш беден в този богат свят.

– Какъв?

– Аз организирам охранители. Това мога, това правя. Смятам, че и на вас ще ви отива.

– В никакъв случай! – избухнах.

– Сега не сте съгласни с мен, но някой ден горчиво ще съжалявате – приключи Боко.

Румен млъкна отстрани. Не каза дума. Просто се виждаше, че портиерската работа никак не му е присърце.

Една вечер голяма група подпийнали цигани, окичени в злато, напиха да влязат в заведението. Румен беше на смяна. Застана пред тях и заяви, че няма да ги пусне, защото са мотани. Те веднага организираха тълпа. По цигански обичай започнаха да отправят един през друг неразбираеми обвинения. Аз Венци и Андрей бяхме наблизко. Можехме да ги разпилеем начаса, още повече няхахме никакви други развлечения за вечерта. Тогава се появи Боко.

– По-кратко, момчета! – спокойно се обърна към тях той. – Приятелят ми ви обясни, че не можете да влезете в казиното в това състояние. Ако имате някакви претенции, да минем зад хотела.

Говореше с напълно нормален тон. Дори дружелюбно. Но в начина му на изразяване се чувстваше заплахата и циганите с животинския си инстинкт доловиха това. Направо изтрезнях. Смутолех нещо като извинение и си тръгнах мирно и тихо.

– Благодаря ти – сдържано стисна ръката му Румен. След което отиде до тоалетната.

– Не си мислете, че Пашата се уплаши – усети нашето разочарование Боко. – Той е по-див и необуздан от вас, затова се намесих.

– Тия мангали заслужаваха бой.

– Боят не решава нищо. Румен е охранител и трябва да се грижи за семейство. Това се прави предимно с такт. Пък и все някой ден ще се намери кой да те пребие – довърши лекцията си Боко.

Той безспорно ни досаждаше с постоянни си напътствия, но го приемахме. Беше мъжко момче. Румен също го обичаше. Разказа ни за състезание в Унгария преди години, когато някакъв англичанин пренебрежително блъсна Боко. Вероятно всичко трябвало да се размине, ако

това не се било случило на официалното откриване. Нашият човек носел националния флаг. Боко се сбил с цялата английска група. Успокоил се чак след като ги натръшкарал всичките. После гордо вдигнал знамето. Отстранили го веднага, но след прибирането в България го похвалили лично лидерът на държавата Тодор Живков. Боко умееше да се пласира и това се виждаше с просто око.

* * *

Такива бяха вечерите ми. Но и утрините не им отстъпваха. Трябваше да ходя до Военна болница, където симулирах рехабилитация на ръката. Лекарят, който ми прибра парите за фалшивата операция, настояваше да изиграе ролята си докрай.

– Ще държиш пръстите си свити – даде ми съвет той, след като ми махна конците. – Номерът минава, когато се правиш, че не можеш да си разгъваш показалеца. В центъра по рехабилитация ме посрещна руса жена. Изглеждаше около трийсетгодишна. Косата ѝ беше събрана на кок. Имаше отегчен вид, но го компенсираше с огромна доза сексапил. Опипваше ръката ми нежно и с подчертано внимание. Съвсем естествено за едно младо момче това бе силно възбуждащо, но трябваше да се правя, че изпитвам силна болка. Циркът продължи само два дни. На третия ден тя най-неочаквано постави дланта ми с болното сухожилие върху гърдите си, което разпознах като откровена покана за секс. – Видя ли, че раздвижих пръстите ти! – засмя се жената. – И мъртъв да бях щях да се раздвижа – отвърнах аз. Беше самата истина.

Тя наистина притежаваше качества и достатъчно развит бюст, за да не бъде подмината с пренебрежение. Най-лошото в такива връзки е, че трябва да слушаш споделени житейски неволи. Мадамата не направи изключение. Омъжила се много млада за по-възрастен от нея лекар и бързо се разочаровала от него. Всъщност всички семейни жени, с които впоследствие имах връзки, ми говореха същото. Явно репертоарът е еднакъв и отдавна уточнен.

– Той чука наред сестрите в отделението – оплака се тя.

– Можеш ли да му се сърдиш, след като аз чукам теб? – контрирах я.

Блондинката се захили и за пореден път поиска нестандартен секс. Постоянно сменяше менюто. В началото беше интересно, но на десетия ден се чудех как да се оттегля без скандал. Тя не беше вчерашна. Забеляза промяната в държанието ми и за моя изненада не реагира като пренебрегната жена. Опитът си казваше думата. Замени ме с огромна

лекота. При една от следващите симулации пред кабинета заедно с мен чакаше едър и симпатичен новобранец. Сменили му гипса предния ден. Тя излезе, огледа войничето и го покани да влезе първи, въпреки че бях дошъл по-рано. Всичко стана ясно. Разделихме се като интелигентни хора, които са си дали един на друг каквото им е било нужно.

ГЛАВА 13

Дебелият Андро, когото всички от неговия кръг наричаха помежду си Луканката, излезе от кооперацията без никакво притеснение. Кварталът беше тих и спокоен. Единственият му проблем идваше от стръмнината на улицата към парк-хотел „Москва“. Никога не бе обичал физическите усилия. Пък и отдавна отвикна да върви пеш. Предпочиташе да работи с мозъка си и то когато ставаше дума за пари.

Всъщност Андро разполагаше с богат арсенал от автомобили. На негово разположение бяха два мерцедеса – класа, едно БМВ-седмица, както и четирима шофьори по всяко време на денонощието. В двора си държеше вехта шкода за парлама. Единствено тя му се водеше като собственост и той често шеташе нагоре-надолу с нея. Обичаше да се прави на скромен и народен човек. Навсякъде твърдеше, че луксозните возила били на приятели фирмаджии. Изпращали му ги, когато имали нужда от експертни консултации.

Луканката всъщност разполагаше с целия финансов ресурс на комунистическата партия, което означаваше и на държавата. Бе раздал милиони долари на абсолютно неподходящи хора. Въобразяваше си, че може да ги превърне в бизнесмени, които при нужда да поддържат каузата. Това обаче не стана. Повечето от тези парвенюта започнаха да живеят нашироко. Купуваха скъпи коли и поддържаха алчни любовници. Стратегията му пропадеше с всеки изминал ден.

Въпреки, че бе престъпник от изключително висока класа, Андро си оставаше непоправим романтик. Искрено вярваше в добротата на хората и дори себе си смяташе за добър човек. Изобщо нямаше представа за проблемите на нормалните граждани. В известен смисъл бе жертва на популизма, с който любимата му партия управляваше повече от четиридесет и пет години. И през ум не му минаваше, че цялата държава върви пеш. Андро очевидно не харесваше този начин на придвижване. На всичко отгоре му предстоеше важна и много неприятна среща с генерал Гоцев.

Той живееше на същата улица, но от другата страна на трамвайната линия. Бе неприятен и стряскащ тип. Действията му в повечето случаи не можеха да се предвидят. Андро и генералът се познаваха още от Москва, където някога следваха заедно, но след това Гоцев изненадващо замина за САЩ. Там се изпращаха само прецизно проверени и

сигурни хора.

И двамата естествено бяха вербувани от КГБ. Дебелият обаче беше страхливо мекотело и затова неговата задача се ограничаваше в доносничене за висшия ешелон в България.

Гоцев беше решителен и смел. Не можеше да му се отрече. Обичаше да се доказва и на него разчитаха да пробие в САЩ. Това означаваше да създаде своя мрежа, дори да опита да проникне в ЦРУ. И той постигна целта си по един остроумен и доста рискован начин – позволи да бъде разконспириран от ФБР. Разбира се, веднага го прехвърлиха на ЦРУ.

Генерал Гоцев имаше лична драма, за която знаеха много малко хора. Дъщеря му беше с непоправими увреждания.

– Обичам детето безумно. Това е причината, да работя за КГБ – обяснил той на разследващия офицер.

– ОК, ние знаем за твоя проблем – отвърнал му американският офицер. – Приемам признанието ви като съгласие да си сътрудним.

Гоцев нямаше никакви скрупули. Стана двоен агент без угризения. Умееше да се подсигуриява срещу издънки. Пред КГБ изтъкна версията, че нарочно се е разконспирирал, за да проникне в структурите на ЦРУ. Не забрави да добави верността си към идеите на комунизма. Без съмнение бе добър актьор. Като малък имаше мечта да се снима в някой филм. Американският начин на живот откровено му харесваше. Остана там десет години. Когато го отзоваха в България, банковата му сметка на Каймановите острови бе набъбнала твърде много. След завръщането трябваше да шпионира собствената си държава в полза на Русия и САЩ, но това въобще не го притесняваше.

Сега обаче Андрo се нуждаеше от неговата помощ, въпреки че прекрасно познаваше характера му. Видя го едва след като пресече трамвайната линия. Генералът спокойно чакаше на предварително уговореното място. Бяха връстници, но Гоцев го превъзхождаше по телосложение и външен вид. Изглеждаше строен и слаб. Бодър и невероятно запазен за годините си. За разлика от Андрo, който криеше затлъстялото си тяло в костюм, генералът се обличаше спортно. Той изобщо вършееше като младо момче. Бе усвоил това поведение от престоя си в Америка. Сега се хилеше отсреща облечен в джинси и спортна риза. Поздрави го с неприкрита ирония:

– Здравсти, Анди!

– Стига с това „Анди“!

– ОК, Андрюха!

Андро ненавиждаше маниера на Гоцев да театралничи и да се прави на шут и предпочиташе да говори суховато, само по същество.

– Защо ме домъкна тук? – продължи раздразен той. – Можехме да се видим в ресторанта на Интерпред или просто да се срещнем вкъщи.

– Престани! – прекъсна го безцеремонно Гоцев. – Знаеш отлично. Дори тапетите имат уши. Пък и за теб е добре да се поразходиш. Отпрал си корем като бременна жена. После двамата се размърдаха нагоре-надолу. Стигнаха до гроба на Дънов. Не се обичаха, но си бяха нужни.

– Имаме проблем – промърмори Андро.

– Ти имаш проблем. Моите съм ги решил – отвърна му Гоцев.

– Правиш се на голям тарикат, обаче политическата власт я изпуснахме и сме на път да изпуснем икономическата. Както върви, като нищо ще ни натикат в затвора.

– Какво общо имам аз? – дръпна се генералът. Той винаги знаеше докъде свършва разговора и откъде започва конспирацията. Луканката явно искаше нещо от него. И генералът го научи само след минути.

– Знаеш, че не обичам насилието – почеса се по врата дебелият, – но как да ти го кажа?... Имаме сериозна нужда от наша ударна организация с желязна и кървава дисциплина. Като тази на сицилианската мафия. Тя ще държи хората в стрес, а оттам и в подчинение.

– По-кратко, Андро.

– Нека граби, бие, убива и насилва, когото си поиска – съвсем загуби контрол Луканката. – Новите са мекушави. Играят си на демокрация, но нямат представа от организация, а пък законите им нищо не струват. Положението трябва да стане нетърпимо и след това на бял кон се връщаме ние, облечени в подходящи костюми.

– А какво ще правим с тази пасмина когато забогатее? – погледна го съвсем сериозно този път генералът.

– Ще я унищожим с лекота – засмя се Андро. – Можем да им дадем пари, за да кротуват. Можем да ги затворим. В крайна сметка можем да ги изселим.

Гоцев слушаше със сериозен вид, но вътрешно се подсмиваше. Удивляваше се как може подобен наивник да разполага с финансовия ресурс на цялата партия. Познаваше престъпността в Съединените американски щати. Прекрасно знаеше, че никой не може да се оправи с големите пари. Поне до този момент нито една държава не бе успяла.

– Добре – съгласи се той. – Какво по-конкретно искаш от мен?

– Искам да създадеш структурите. Новите мафиоти няма да имат проблеми с парите. Дори да са прости цървули, с твоето влияние и с

финансите на хората, които представлявам, още утре ще се събудят босове.

– Тази работа ще свършат само борците.

– Борците ли? – изненада се Андро. – Те нямат достатъчно ум за подобна дейност.

– Не ги познаваш – отвърна му генералът. – Може да са селянчета, но амбициите им са огромни и са изключително задружни. Приличат на сицилианците.

– Ами хубаво – съгласи се дебелият. – Аз също познавам един от тях, викат му Илия Зъбчето. Струва ми се голям боклук. От УБО ни изпревариха и го напълниха с пари.

– Съгласен съм с теб. Момчето не струва пет пари, но по-трагично то е, че пазвантите на властта правят зад гърба ни собствена организация. И за това си виновен, ти, драги! Защо ги остави безконтролно да разполагат с толкова много средства?

– Кой ме е питал? Гръбчев, а след него и Кашев бяха много влиятелни и се ползваха с личната протекция на Тодор Живков. Измислиха нововъведение в схемата и ми отнеха парите. Обаче и ти, и твоята Държавна сигурност също не свършихте нищо. Сигурен съм, че нямате внедрен човек в техните среди.

– Не е моя вината – озлоби се внезапно Гоцев. – Обаче съм подготвил такъв гангстер, че техният лигльо Илийчо ще се посере като разбере.

– Договорились! – не се стърпя да употреби любимия си русизъм Андро. Следваше с огромни усилия генерала по стръмната уличка на гърба на руското посолство.

– Не сме още! – отвърна сухо Гоцев. – Искам позиции в горивата, както и връзка с контрабандните канали.

– Имаш ги!

– Затова ще отговаря един мой далечен роднина и бивша барета. Все още не е достатъчно брутален, но след като усети вкуса на големите пари, ще се обучи. Вярно момче.

– Добре – успокои се Андро. – За контрабандните канали имаш ли човек?

– Естествено, при това изключително подходящ. Абсолютно животно. Препоръча го онова леке Боби Радев.

– И той ли е борец?

– Какъв друг? Наскоро излезе от затвора. Помаче от някакво ловешко село.

– Помак ли? – искрено се учуди дебелакът. – Винаги си твърдял, че мразиш малцинствата.

– Този ми трябва, за да утъпче пътеката. После ще видим.

Андро наистина се боеше от генерала, но нямаше алтернатива. Нищо на този свят не ставаше лесно. По-важното бе, че вече започваха истинска работа.

ГЛАВА 14

Генерал Гоцев седеше на закътана маса в градината на ресторант „Ловен парк“. Извървя пътя дотук пеш, направо през гората. Предпочиташе парковите квартали на София. Правеше срещите си недалеч от жилището си. В центъра ходеше само, когато имаше неотложна работа. Сега чакаше Боби Радев.

Той бе особен човек. Борец от изключително висока класа, легенда в борбата. Държавна сигурност го вербува още преди двадесет и пет години, а Гоцев работеше с него от петнадесет. Назначи го в отдел „Ценности“, след което му изпусна юздите.

По-талантливите български художници и скулптури обичаха да се правят на дисиденти, това нямаше нищо лошо, но Боби имаше задължението интеллигентските напъни да стават без изхвърляния. Приобщи се към тях лесно. Приеха го като честен и почтен човек, както и като голям спортист, който можеше да носи много на пиене. Той наистина издържаше повече от всеки друг. Художниците се нафиркваха бързо, псуваха властта, а Боби записваше тайно разговорите с касетофон.

– Комунягите харесват най-тъпата ми картина, но на запад могат да минат други две – доверяваше му един от известните сред тях. Наистина имаше талант. За съжаление нямаше характер.

– У нас пазарът на художествени произведения е до точката на замръзването – убеждаваше себе си и цялата маса близък на него приятел. Също талантлив, но предпочиташе да тиражира графичните си творби, вместо да рисува масло.

По-умните от художниците отдавна знаеха, че Боби е ченге. Неговата толерантност спечели доверието им. Даваха му най-хубавите си картини. Той ги препращаше на Гоцев и с помощта на дебелия Андрю, разпродаваха всичко в Европа. Рекетът ставаше чрез записи на касетофона. Боби ги привикваше един по един, пускаше им опусите срещу властта и заплашваше всеки един поотделно, че ако престанат да му дават картини, не им мърда затвор. Превърна ги в крепостни, осигуряващи големи печалби на триото мошеници.

Боби бе изключително наблюдателен и предпазлив, когато ставаше дума за пари. Изглеждаше прост и необразован, но покрай работата си откри, че иманярите изкарват луди пари. Държавата и милицията изобщо не им пречеха. Вместо да ги докладва, Боби им предложи

покровителство. За тях това бе добре дошло. Осигуряваше им спокойствие при разкопките. Имаха зад гърба си полковник от Държавна сигурност, което ги предпазваше от възможността някой квартален милиционер да ги закопчае край поредната могила, Наричаха го „Бате Боби“. Радваха се най-много заради възможността да трансферират историческите ценности зад граница. По-рано това бе невъзможно. Естествено, че Боби разчиташе на връзките, които имаха в целия свят Гоцев и Андро.

След промените, настъпили след Десети ноември, Боби се озова с доста приличен капитал и започна собствен бизнес. Започна да ограбва църкви. Имаше достатъчно описи къде какво се намира, но му бе трудно да открие хора, готови да влизат с взлом. Дори най-безскрупулните се страхуваха от поверието, че да се нахлува в храм – носи беда. Боби обаче се справи и с този проблем. Познаваше Милчо – мъж от Ботунец с прякор Рижавия, който копаеше на иманярите за жълти стотинки. Мекушав и страхлив мъж, но дарен от природата с ръст от два метра и тегло над сто и трийсет килограма. Боби го беше заловил точно когато разкопаваше поредната могила.

– К'во става баровец – потупа го по гърба той и му показа картата си от Държавна сигурност.

– Аз съм общ работник – отвърна му онзи, след което се насра от страх.

После падна на колене и го помоли да не докладва на милицията.

– Ще ти дам имената на всички иманяри – обеща му Рижавия.

– Приемам, ако ми станеш доносник.

– Твой съм.

Боби наистина го направи сътрудник на ДС, където му дадоха кодовото име „Бай Миле“. По това време момчето беше само на 25 години, но вече нямаше нищо свято за него. Имаше си и съдружник – някой си Любо от Видин. Също грамаден като него, само че много силен и жесток. Нахлуваше в църквите посред бял ден и прибираше всички дарения.

* * *

Боби отвори вратата на ресторанта и се отправи директно към масата на Гоцев. Той беше суетен. Обличаше се артистично и екстравагантно. Носеше огромен златен кръст. Генералът трудно се сдържа да не се размее. Той все пак имаше изграден вкус. – Здравсти началник! – фамилярно поздрави Боби.

– Сядай! – отвърна небрежно генералът и за пръв път се загледа

сериозно в оплешивяващото му теме. Момчето се мъчеше да изглежда като хората, сред които се движеше. Дори с цената на косата си. Но простоватият му речник бързо го издаваше.

– Трудно ще излезе от теб интелектуалец!

– Купувам ги като църковни мишки – отвърна борецът – Те са дори по-бедни и от плъхове.

– Руснаците не можах да ме научат да пия водка – промени темата генералът. – Пия лека биричка. Свикнах покрай американците.

– За какво ме извика? – попита Боби и си поръча двойно уиски.

– Нищо особено. От теб искам да ми откриеш някое смело борче. Да бъде съобразително и хитро.

– Помакът не ти ли допадна?

– Нужен ми е по-умен. Да има качества на лидер и непременно да е приключил със спорта.

– Няма проблем. Много от тях наскоро се завърнаха от Унгария. Но ще те помоля да не ми забъркваш името.

– Естествено – отвърна Гоцев. – Аз също имам интерес да си чист като сълза. За нас също е важно да останеш икона.

– Ще говоря с Венко.

Венко бе полковник от Държавна сигурност. Немаше постигнати резултати като състезател, но през последните петнадесет години придружаваше борците където и да пътуваха. Започна от „куфар“ и после се издигна до „чичко“. Генерал Гоцев определено не харесваше и Боби. Напусна заведението и остави борецът-легенда да се налива сам.

ГЛАВА 15

Венко и Черешара чакаха Гоцев в кварталната кръчма „Соколец“. Беше събота следобед и нямаше почти никакви хора. Генералът обичаше подобни места. Спокойствието му даваше сигурност. Венко имаше добродушно, кръгло лице. Бе доста пълен и килограмите видимо му тежаха. Издигна се покрай приятелството си с Боби, към когото се държеше направо раболепно. Моташе се по света като „куфар“, но борците го обичаха за разлика от другите навлеци. Венко имаше славата на самоук психолог и беше успял да спечели доверието им. Преценяваше прекрасно кой за какво може да бъде използван.

Гоцев познаваше както качествата, така и слабостите му. Бившият „куфар“ не можеше да го заблуди с постоянните отпуски по болест и с мечтата да се пенсионира преждевременно. Освен всичко друго, на Венко му беше малко съвестно, че набутва Черешара в тази игра. Съвсем малко. Все пак собствената кожа е винаги по-близо до тялото, отколкото чуждата.

Гоцев пристигна навреме. Появи се в тъмночервен анцуг с бели кантове отстрани. Такива раздаваха само военните.

– Много си спортен, началник! – тутакси се подмаза Венко. – Ще трябва ли за по-нататък.

– Заминавай! – пренебрежително разреши генералът. Повече го интересуваше младежът пред него.

Гоцев внимателно го разгледа преди да започне разговора. Момчето наистина вдъхваше доверие. Освен това имаше някакво скрито обаяние. Излъчваше особен чар.

– Казвам се Васил – подаде самоуверено ръка той.

– Ти си от Кюстендил – римува весело Гоцев.

– Така е.

– Как беше в Унгария? Разбрах, че там си бил тартор на борците.

– Всички бяхме равни.

– Тук обаче ще ти се наложи да станеш тартор!

– Щом трябва...

– Така те искам, момче! – ухили се Гоцев. – Събери група юнаци, които няма да се спрат пред нищо, за да постигнат целите си. Колкото повече, толкова по-добре.

– И какво ще правим?

– Каквото си искате. Тъпите демократи разсипаха всичко, което бяхме постигнали за четиридесет и пет години. Трупат мангизи на наш гръб.

– Е?

– Накарайте ги да плащат за възможността да развият бизнеса си и поддържайте стреса им всеки ден. Не им искайте малко. Искайте им половината, а понякога всичко. Наплашете ги така, че да ви го дават доброволно.

– Борчетата не са лоши хора – плахо възрази Черешара.

– Не ме интересува – ухили се Гоцев. – Трябва да витаят легенди за вашата жестокост и отмъстителност. Мангизлиите да се напикават нощем само като се сетят за имената ви. Няма да имате проблем с парите. От теб се иска да подбереш подходящите хора.

– Какво правим с куките и милиционерите?

– Това е моя грижа.

– Но вие нямате власт? Как ще ни защитавате?

– Заблуждаваш се, момче! Тайните служби не пенсионират никого, но и никога не излизат от властта.

– В Унгария работех за Каро. Не мога да се отърва от него?

– Кой е той?

– Гребецът Карамански.

– Ще го оставим набързо по бански – изсмя се развеселен Гоцев.

Васил не посмя да попита как точно ще стане това. С поведението си генералът създаваше впечатление за огромна мощ. Виждаше се с просто око, че за него всичко бе лесно, възможно и изпълнимо.

– Приемам – подаде му отново ръка Черешара.

– Има си хас да откажеш! – направи се, че не забелязва жеста Гоцев. – Аз ти предлагам неща, за които не си мечтал. Правя те шеф на подземния свят – вдигна се генералът и отръска кантовете на червения анцуг.

Точно в този момент Васил окончателно разбра, че единствено смъртта може да го отдели от хорото, на което се е хванал.

* * *

Казармата лоша или добра свърши. Прибрах се и веднага заминах на спортен лагер в Созопол. Базата бе в окаяно състояние.

– Няма бъдеще вече в борбата – седна една вечер до мен малкият Кашон.

– Така е – съгласих се аз. – Трябва да си търсим хляба на друго

място.

Големият Кашон пристигна няколко дни по-късно. Караше лада седмица, на която се радвахме като малки деца. Разглеждахме дори чистачките на фаровете като чудо невиджано. После наруга брат си заради мързела му, вкара го в залата и го пребори неколkokратно. Почти го наби. Показа му как трябва да се защитава и как трябва да побеждава.

Два дни по-късно в лагера пристигна Васко Бореца. Подари ни двайсет чифта борцовки – обувки, без които борците се чувстват несигурни на тепиха. Ние вече гледахме на него като на мит. Славата му на рекетъор от нашите среди ни даваше допълнително самочувствие. Освен това той наистина обичаше борбата и беше щедър. Изглеждаше забележително за онова време. Подстриган канадска ливада. Облечен в анцуг с националния трикоьор вместо кант и с маратонки „А“. Останахме зашеметени. След тренировките Васко се отпусна на пейката около тепиха самотен като обрулен лист. С просто око се виждаше, че му е мъчно за годините, прекарани в спорта. – Как си? – седнах до него.

– Всякак – отвърна ми неопределено той.

Познавахме се отдавна, но не бяхме близки. Пък и разликата в годините не бе за подценяване.

– Трябва ми работа – осмелих се аз.

– Борбата не ти ли стига?

– Не е същото, което беше.

– Аз ще ви спонсорирам. На твое място бих останал на тепиха дока то съм здрав.

– Там е белята, че вече не съм здрав.

– Ще ти дам работа, но да знаеш, че връщане няма. И никога не забравяй кой е направил избора.

* * *

Няколко дни по-късно напуснах лагера и още същата вечер към седем часа вечерта отворих вратата на новия офис на ВИС-1. Посрещна ме Моркова. Поредната странна фигура, свила се под крилото на Васко. Вътре седяха други боклуци, които той бе събрал от квартала си „Дружба“. Видяха, че съм спортист и тутакси надянаха враждебни физиономии. Те не обичаха в света им да нахлуват хора с възможности. Не ми пукаше от тях, но все пак бях нов човек и седнах кротко встрани. Едва тогава чух странните звуци, идващи от банята. Никой не реагираше. Аз също реших да изчакам. Половин час по-късно оттам изскочи разчорлено момиче, което се оказа дневната секретарка на офиса. Изтича до

вратата и успя да се срещне точно преди да се звънне. После целуна някакво съвсем обикновено момче, гушна се в обятията му и си тръгнаха. Веднага след това от банята изскочи нагъл тип с ехидна усмивка.

– Кво стана, бе? – зинаха всички срещу него.

– Духа ми като за световно – отвърна той. Така започна моят първи работен ден. Естествено не бях очарован от порядките, но не забравях какво ми беше казал Васко: „Помни, че ти избираш!“ Още повече минути по-късно в офиса нахлу шефа на бригадата за спешно реагиране, надяна боксови ръкавици и започна яко да млати наглия тип.

– Ще ти спукам главата, копеле мръсно! Аз съм те довел тук. Няма да ме излагаш! – развика се той. Прякорът му беше Пелтека.

Изглеждаше доста прилично за човек от тези среди – висок, рус и строен. Умееше да управлява хора, да командва и да раздава правосъдие, макар че носеше страхлива душа.

– Какво става? – попитах аз.

– Нищо особено – не ми обърнаха внимание другите. – Когато някой от нашите се провини, го налагаме с боксови ръкавици. Колкото да му дойде акъла.

Харесах Пелтека, но и той като другите ме смяташе за шпионин на Васил Илиев. Още същата вечер ме включи в акция. Обади се от някаква смрадлива кръчма в квартал „Хаджи Димитър“ и за първи път видях къде стоят аксесоарите на рекетъорите. Просто отвори ха гардероба. Вътре висяха достатъчно бухалки и всеки взе по една. Васил Илиев вече караше BMW 5 Power, така че имахме възможност да ползваме неговите стари коли – митичната зелена ланча и един очукан бял опел. Пристигнахме за нула време. До този момент смятах охранителната дейност за превантивна. Очаквах разговори, убеждаване и кротко изхвърляне на провинилите се от заведението. Случи се точно обратното. Момчетата започнаха да налагат двама пияни мъже с бухалките още от вратата. Дори не можах да се включа. Пребиха ги и ги изхвърлиха като парцали навън.

ГЛАВА 16

Същата вечер усетих безскрупулната мощ на ВИС. Пелтека ни напусна веднага след като се върнахме от акцията.

– Отивам да чукам, момчета! – заяви той. – Не мога да пропусна нощта.

Този, когото беше претрепал с ръкавици, се оказа негов човек и той ни го остави за отговорник. Казваше се Петко. Забелязах, че не го свърта на едно място и след половин час той също изчезна някъде.

– Наблизо съм. Вие, лягайте да спите! – нареди той. Насядахме кой където намери, но към шест часа сутринта Петко ни разбуди.

– Ставайте, че възникна проблем!

Яхнахме отново колите и този път потеглихме към друга кръчма на Слатинския редут. Оказа се, че Петко се е скарал с някакъв дебелак. Искаше просто да си отмъсти. Реших да се включа по-активно и първи го ударих с юмрук зад тила. След което нашите хора го смляха.

Когато ме приемаше на работа, Васко ми каза:

– В този занаят има много кръв. Никога не гледай пребития, защото ще се озлобиш и ще загубиш чувство за мярка.

Това и направих, но онези не мирясаха. Вече развиделяваше и хората минаваха страхливо покрай нас. Прокрадна се дори една полицейска кола, която не посмя да спре. После натоварихме дебелака в багажника на колата и го закарахме зад зоологическата градина. Там Петко поиска да го държим докато го бие. Беше толкова пиян, че не можеше да намери лицето му. Накрая му удари една глава, но вместо да нарани него, нарани себе си. Уцели го по зъба. Добре че минаха някакви възрастни хора, забързани за работа. Иначе не мога да се представя какво щеше да стане.

Петко се оказа артист. Изигра изключително смешна сценка.

– Айде, Гошко, да те водя в къщи – хвана за ръка той дебелака. – Толкова си се напил, че две не виждаш! – Сетне изчакахме старците да си заминат и отново го срита: – Повече да не съм те видял в това заведение!

– Няма да ме видиш! – обеща откачил от страх онзи и кой знае защо добави: – Само не казвай на мама!

Явно беше истински дебил, не по-малък от Петко. Захвърлихме го в канавката и си тръгнахме. Същият Петко, обаче ми даде ценен съвет:

– Ако искаш да изкарваш повечко пари, идвай в офиса към 12 часа – каза ми той. – По това време ходим да търсим нови обекти.

С него не бяхме в една група, но другите момчета още на следващия ден споменаха за нов китайски ресторант, някъде в Лозенец. Намерихме мястото веднага. Собственикът го беше разположил на долния етаж на къщата си. Изглеждаше доста прилично. Заварихме истински китайски готвач да се върти около два казана и веднага ги обърнахме. Чорбаджията тутакси дотича от горния етаж. Изтръпна като ни видя.

– Влизай в колата! – скрита го един от нашите.

– Що бе, момчета? – опъна се той.

– Много питаш – набутаха го другите на задната седалка и му наведоха главата, за да не вижда къде отиваме.

Това в общи линии нямаше значение, защото в крайна сметка щяхме да стигнем до офиса на ВИС. Правихме такива номера от психологическа гледна точка. Някои от „клиентите“ дори се попкаваха от страх.

В офиса ни посрещна Тони, който се водеше директор по търговската част. Той беше бивш сервитьор и Васил му имаше пълно доверие, защото в гладните години бе застанал твърдо зад него. Когато Бореца се върнал от Унгария, заварил апартамент си празен, като кафез. Жена му го беше напуснала заедно с цялата мебелировка. Тони живееше под него и му даде шест стола, – на които да спи. Такива жестове не се забравят.

– Колко печелиш, тарикат? – попита уплашения – собственик той.

– Пет хиляди марки на месец – опита се да излъже онзи.

Ние го бяхме наритали достатъчно в колата, за да ни признае, че изкарва над десет хиляди. Пък и на Тони такива не му минаваха. Почти целият му живот се изчерпваше с бакшиши и ресторантьорски сметки.

– Пет хиляди вземаш само от салатите, мухльо! Не ме лъжи!

– Десет хиляди – призна си онзи.

– Това значи петнайсет хиляди. Ще ни даваш десет от тях.

– Много са ми.

– Виждаш ли ги тези изгладнели вълци – посочи ни тогава Тони. – Десет хиляди или веднага те качват на Витоша.

– Както кажеш – клекна собственикът. Междувременно секретарката съвсем равнодушно попълваше типовете договори, в които трябваше да се нанесе само името на клиента и сумата. Така не се губеше време. И накрая човечецът кротко подписа.

Тони още на място ни раздаде по две хиляди и петстотин марки на човек. Оказа се, че това е традиция във ВИС. Групата, която доведе нов клиент, си разделя по равно първата вноска.

Работният ден нямаше край. Тъкмо се бяхме прибрали, когато в офиса нахлу дългнест, уродлив тип. Наричаха го Джуна. Знаехме го като катерач по балконите и перфектен крадец. След него се появи и Бранко Сводника. Той не пропускаше нито едно красиво момиче и правеше всяко от тях проститутка. Беше обзаведен с изключително красива метална бухалка.

– Ставайте момчета! – развика се Джуна. – Тръгваме към Илиянци.

– Какво ще правим там? – попита един от нашите.

– Биете наред и не отговаряте на никакви въпроси – обади се Бранко.

– Някакъв китаец ми върти номера. Него трябва специално да го обработите – допълни го Джуна.

По пътя най-безцеремонно обясни, че изпълняваме стратегията му за овладяване на пазара. Малко по-късно това стана.

Разпиляхме павилионите на жълтурковците още с влизането си. Особено жесток беше Бранко. Славеше се като изключително безскрупулен и безмилостен към всички. Нахвърли се веднага върху китаеца, за когото говореше Джуна и започна да го налага ожесточено с металната си бухалка. Привършихме набързо и се върнахме в офиса.

– Какво стана? – обърна се Васко към Джуна.

– Превземаме пазара.

– Отсега нататък си Мето от Илиянци или ако искаш Мето Илиянски.

– Може.

* * *

Баретите нахлуха в офиса трийсет минути по-късно. Ние веднага се проснахме по очи на земята и това ни спести много разпавии. Нахвърлиха ни в душегубката и ни закараха в районното управление на „Люлин“. Там ни заключиха в общо помещение, но след около час извикаха петима, между които бях и аз. Вече имахме карти, на охранители от компанията ВИС-1. Оперативният полицаи ги държеше в ръката си. Разглежда ги дълго. После някой му звънна по телефона. Явно Васил беше задействал системата за спасяване.

– Да – повтаряше през цялото време той. – Разбирам. След това хвърли картите на масата и ни изгледа с огромно омерзение.

– Убили сте човек, а сега трябва да ви пусна. Свободни сте!

Дори не бяхме разбрали, че онзи тъп сводник е претрепал с металната си бухалка китаеца. Беше го бил до смърт.

ГЛАВА 17

Вечерта в офиса отново настъпиха размествания. Пелтека както винаги изчезна в неизвестна посока и остави за отговорник своя човек Петко. Петко на свой ред не изчака и десет минути преди да обяви, че има някаква работа. Седнахме да играем на карти. Всичко изглеждаше кротко и спокойно. До момента, в който Васил Илиев се обади отнякъде.

– Къде са ония ебалници? – попита ме той.

– Нямам представа – отвърнах.

– Ще се разправам с тях по-късно, сега ти поемаш. Искам да идете в дискотека „Нерон“. Имам сведение, че брат ми ще дойде с неговата пасмина – Гяволето, Златистия и други подобни боклуци. Няма да ги пускате! Трябва да ги спрете на всяка цена! Познавах Жоро Илиев от борбата, но той влезе в дисципа и му загубих дирите. После се забърка в едно убийство край морето и двамата братя престанаха да си говорят. Жоро изобщо беше труден човек. С него контактите бяха изключително сложни, дори невъзможни. Обграждаше се с рецидивистите, които познаваше от затвора и не признаваше никого друг.

Дискотека „Нерон“ тъкмо набираше скорост. Нямахме по-модерно заведение от нея. Охранителите носеха баджове с надпис ВИС-1 и се държаха господарски, макар, че бяха под наше подчинение. След полунощ им се обадох няколко пъти.

– Пристигна ли Жоро? – питах ги.

– Ние си знаем работата – отговаряха ми наперено те. – Предупредени сме да не го пускаме.

Към два часа решихме да поспим и изгасихме лампите в офиса. Телефонът ни събуди минути по-късно. Обаждаше се един от бодигардовете, успял да избяга и да се добере до най-близкия телефон.

– Идвайте! Жоро и Златистия са тук – с разтреперан глас събщи той. – Изгониха всички от дискотеката и ни изпокъсаха баджовете. Заявиха, че не признават такава фирма.

– Какво правят сега?

– Жоро чука една барманка в сепарето, а Златистия обра „БлекДжек“ – а.

– Идваме! – обещах аз.

Момчетата обаче хич не бяха навити на тази акция. Мотаха се с

явна неохота и съвсем не бързаха. Добре, че пристигна Пелтека.

– Какво правиш ти, бе? – скара ми се той.

– Правя това, което ми нареди Васко – отвърнах му аз.

– Те са братя, мой човек, не можеш да им угодиш. Ако нараниш единия, другият ще те гони цял живот. Освен това Жоро е луд. Остави го да прави каквото си е намислил. Десетина минути по-късно побърканият от страх охранител отново се обади. Този път обаче попадна на Пелтека.

– Какво искаш? – кресна му той.

– Няма ли да дойдете? – плахо попита онзи. – Жоро и Златистия съсипват заведението.

– Ако ще да ви наебат всичките хич, не ми пука – отрязва го Пелтека и тресна слушалката.

Така и не отидохме. Оставихме братята сами да решат конфликта помежду си.

* * *

Някъде по това време Каро се завърна в България. Вече стъпваше тежко, говореше бавно и настояваше да го наричат г-н Карамански. Бившите му работници обаче отдавна си бяха направили свои структури. Борците стояха плътно зад Васил Илиев и ВИС. Васил Илиев се беше сетил да си подсигури политически гръб и това ги правеше изключително силни.

Карамански се насочи към Слави Каратиста и Трайчо Манекена и направи коалиция с тях. Зад Слави седеше доцент Цветанов, спортен деятел с амбиции да контролира престъпността. Трайчо също имаше покровители от високите етажи на бившата власт. Той беше организирал боксьорите. Когато внукът на Тодор Живков изнасили Мила Гешева именно той преговаря с нея.

Разликата между борците и боксьорите е доста съществена. Борбата е коварен спорт и изисква повече хитрост. Ако срещнеш съперник, който те превъзхожда, просто лягаш на мекия тепих. Боксьорите са значително по-смели мъже. Там влезеш ли между въжетата или те млатят докато паднеш, или ти млатиш. Треньорите рядко хвърлят кърпата. Тези качества се прехвърлиха и в битката за надмощие на улицата. Борците действаха според тактиката на борбата, а боксьорите според тактиката на бокса. Разликата беше единствено в подкрепата на Гоцев. Той свиреше мача. И затова борците победиха.

Работата в офиса вървеше спокойно. Печелехме добри пари от

рекет и единствено Пелтека създаваше напрежение. Държеше се изключително страхливо.

– Карамански не прощава никога – убеждаваше ни той. – Васко трябва да се сдобри с него!

– Налягай си парцалите – успокоявахме го ние. – Има кой да мисли.

Междувременно каратистите и боксьорите на Слави търсеха нови територии. Осведомител ни събщи, че са се спрели на едно заведение в Перник, което ние отдавна охранявахме. Още същия ден им направихме капан. Не ги познавахме, но знаехме как изглеждат. Каратистите ходеха с бръснати глави, а ние подстригани канадска ливада.

– Аз ще се оглеждам за ченгетата – веднага се отдели от нас Пелтека. – Познават ме и ще ни надушат. След което започна да обикаля с колата в кръг площада като луд, докато патрулът наистина го спря.

Ние вече му бяхме свикнали на номерата, пък и с просто око се виждаше че това е рутинна проверка. След като го пуснаха обаче, той дойде при нас и си придаде изключително загрижен вид:

– Хайде, момчета, да се измитаме! Куките ни надушиха.

– Ти се измитай, ако те е страх – отвърна му един от нашите. – Вияхме достатъчно дълго, за да се махаме точно, когато ония ще дойдат.

Бръснатите глави се появиха десетина минути по-късно. Бяха повече от нас, но ги изненадахме и буквално ги пребихме с бухалките. Особено деен беше Бранко с неговият метален инструмент. Така се вбеси, че дори строши стъклото и нарязва гърба на един от каратистите. После го подхвърли на своите хора и те го натикаха в багажника на колата.

– Този идиот ще го наебе – заекна Пелтека. – Той не подбира и не прави разлика между мъж и жена.

* * *

Седмица по-късно в офиса изненадващо дойде неизвестен бизнесмен и сам поиска да работи с нас. Предложи ни доста внушителна сума. Тони веднага прие. Бизнесменът се казваше Славчо. Току що беше открил голям ресторант. По-късно той стана известен под името „Олимп“.

Интересното за мен бе, че в лицето на шофьора му разпознах Крейзи, който навремето ме брулеше като дърво за всяка отпуска.

– Здравсти, братко! – хвърли ми се на врата той.

– Здравсти – отблъснах го аз. – Какво правиш, тарикат?

– Карам шефа. Колко обеща да ви даде?

– Не е твоя работа.

– Питам, за да ви кажа дали може да даде повече – предаде шефа си

Крейзи без да му мигне окоето. – Ще го изработим тоя лимонададжия, аз и без друго всяка вечер крада от него месо и пилета.

Карамански се обади лично около час след като Славчо си замина. Разговаря с Тони.

– Отмъкнал си ми един ресторант под носа – каза му той. Не беше ядосан, дори се смееше. – Този Славчо е като леките жени. Присламчва се към силните на деня.

– Човекът ми дойде на крака, как да го върна? – оправда се Тони, макар че не дължеше нищо на Карамански и работеше за Васко Бореца.

– Прав си – затвори му телефона Каро. Някъде по това време започнаха проблемите с крадците на автомобили. Някои от тях изобщо не се отчитаха, а други постоянно ни лъжеха. Най-нагло се държеше Женята Дългия от квартал „Гео Милев“. Беше двуметров мъж с физика на боец и сърце на заек.

– Нямаме проблем, момчета, – хленчеше той, когато го загашвахме, след което отново изчезваше някъде с оранжевата си жигула.

Бяхме го пердашили два пъти, но акълът му не идваше.

– Този път го загашете натясно и приключете въпроса един път завинаги! – нареди ни Васил.

– ОК, шефе! – вдигна ни веднага Пелтека. Той без друго мразеше Женята и меракът му беше само да го опердаши.

Най-изненадващо намерихме оранжевата му жигула на паркинга пред парк-хотел „Москва“. Обикновено я криеше по съседните улици и се е случвало да го чакаме с часове, но този път седеше спокойно в кафе-сладкарницата и дори не трепна като ни видя.

– Кого търсите? – приближи се до нас дребен мъж със загладена коса, облечен в черно сако. Държеше в ръката си малък, дамски пистолет.

– Сечено! Това е Пантелей! – цъфна изведнъж като майска роза Пелтека. – Абсолютно наш човек.

– Пантелей умря в Унгария. Аз съм Поли. И второ, ей този там – посочи той към Женята, – няма да го пипате! Кажете на Васко, може и да те разбере.

Ситуацията явно се влошаваше. От чужбина се завръщаха изпечени престъпници и Пелтека ни нареди да търсим нови хора.

– Иначе ще ни смачкат – заяви ни той. Тогава за пръв път заведох Андрей каратиста, старият ми боен другар от войниклъка. Той вече беше работил за Слави и неговите бойни другари, но го бе напуснал изключително разочарован. Борчетата трудно приемаха хора от другия лагер. Въпреки това харесаха Андрейката и бързо свикнаха с него.

Шефът поддържаше около себе си малък щаб от чиновници, които всички наричаха „лъвчетата на Васил“. Те отговаряха за сметките му по различните ресори. Имаше един Мони, който завеждаше икономическата част. На вид беше висок, рус, изнежен, но това трудно можеше да се приеме за основание да пострада по такъв жесток начин. Един ден се появи в офиса разплакан.

- Какво е станало, Мони? – попита го Пелтека.
- Случайно ме срещна Цецо Враждебеца.
- И после?
- Хвърли ме колата си...
- И после?
- Наeba me като животно...
- И после?
- После хората на Карамански ме метнаха в една канавка.

* * *

Войната вече се заформяше. Васил се появи почти веднага. Бесен повече от всякога. После започнаха да пристигат бригадирите ни. Първи дойде Бранко. След него Мито Маймуняка от „Дружба“. Накрая в офиса нахлу Поли. Отвори му Моркова.

– Кого търсиш? – попита го той.

– Теб – подпря му вече голям пистолет под брадата Поли. Така ми наха през целия офис и стигнаха до кабинета на Васил.

Чак там Поли подхвърли театрално пистолета на Моркова и нагло му се ухили. След което влезе. Ние чувахме разговора им съвсем отчетливо.

– Защо закъсня? – развика се Васил. Сетне омекна и го запита директно: – Ще работиш ли за нас?

– Ще работим заедно – отвърна му спокойно Поли. Видимо не му пукаше от нищо.

ГЛАВА 18

Всички очаквахме войната. Васил Илиев ни събра, огледа ни и мрачно съобщи намеренията си:

– Днес трябва да смажем боксьорите и Карамански, момчета! Няма закога да чакаме!

Не ни изненада особено, на все пак знаехме, че на война е като на война. Не може да има двама победители. Освен това получихме стабилно подкрепление от Ловеч. Крушата пристигна с четиридесет от своите хора. Точно, когато бяхме готови да се натоварим по колите обаче, Васко внезапно изчезна някъде. Много по-късно разбрахме къде е бил.

По това време му се обадил Гоцев и го изпратил в казиното на хотел „Севастопол“, за да се разберат с Карамански. Той нямаше интерес от гангстерска война. От друга страна смяташе, че притежава достатъчно мощ, за да я прекъсне още в зародиш. Васко наистина отишъл там, и то съвсем сам.

– Сядай! – посрещнал го ухилен Карамански. Около него били бившия борец Кудев, Божката Боксьора и Цецо Враждебеца.

– Разбрах, че ти е домъчняло за мен – настанил се отсреща Васко.

– Няма за какво да се караме – ухилил се Карамански. Сигурно за него е било огромно ласкателство пристигането на крака на най-големия бос. По това време всички ходеха при Васил Илиев. – Ясно е, че има и по-големи от нас. Те диктуват играта.

– Не ме интересуват нито по-големите, нито по-малките – отрязал го Васко. – От днес вие работите за нас и ни превеждате тридесет процента от всяка спечелена стотинка.

– Ще те размажа – скочил веднага Божката Боксьора. Той беше достатъчно тъп и като нищо е можел да го направи.

– Сечено, деца! – разперил ръце Карамански. Изглежда нарежданията са били да не се стига до бой.

– Помниш ли, как те гоних двеста метра в Унгария? – намесил се тогава другият изрод Цецо Враждебеца.

Васко запазил хладнокръвие, станал и се отправил към изхода. Малко преди да излезе се обърнал и им казал толкова спокойно, колкото е било възможно в подобна ситуация:

– Никога не забравяйте, че вие започнахте войната!

Васил се прибра в офиса бесен. Затвори се за известно време в

кабинета, след което излезе и зададе с обичайния си хладнокръвен тон задачите:

– Искам от вас да пребиете боксьорите. Те се събират в „Аполон“ на Трайчо Манекена, но него няма да го пипате. Потрошете новата кола пред очите му. Това стига.

Колкото и да беше силен, Васко си даваше сметка, че зад Трайчо Манекена седят мощни покровители. Стратегически постъпваше изключително точно. В „Аполон“ се изтърсихме повече от сто души, а вътре имаше едва двайсетина боксьорчета. При това никой от тях не беше получавал наскоро пари, защото и Трайчо и Карамански бяха големи скръндзи. Разбягаха се веднага. Пребихме когото хванахме, след което наистина помляхме чисто новото бяло „Мицубиши Еснов“ – великолепна спортна кола с две врати пред очите на Трайчо Манекена. Бяхме му много ядосани, защото по време на боя той напътстваше своите хора почти като треньор.

– Количката ми!... – пищеше като жена той. Хич не му пукаше за пребитите боксьори. – Потрошиха ми хубавата количка...

След „Аполон“ се отправихме директно към казиното на „Севастопол“. Търсехме хората на Карамански. Те естествено се бяха изнесли. Намерихме двама невинни каратисти, които веднага издадоха къде са се скрили Божката Боксьора и останалите юнаци. Кудев ги беше приютил в панелния си апартамент в „Дружба“ заедно с Цецо Враждебеца и Данчо Русия. Знаехме къде се намира. Потеглихме веднага нататък, тъй като Васил ни беше наредил, ако не хванем друг, непременно да пребием Божката. Този път с нас беше и Крушата, заедно с неговите хора. Получи се нещо като митинг.

– Скандирайте: „Смърт на Божката!“ – събра ни Крушата.

И ние започнахме да крещим „Смърт на Божката!“⁴. Апартаментът беше на втория етаж, а по-късно научих, че сме изглеждали твърде зловещо. В крайна сметка постигнахме целта си. Късно вечерта в офиса пристигна един смел и достоен мъж, бивш боксьор и приятел на Васил. Казваше се Тотю.

– Боксьорите са добри момчета, трябва да им простиш! – настоя той.

– Ако дойдат да ми се извинят тук, може и да им простя – склони Васил.

– Дори на Божката?

– Него съм го осъдил на смърт, но ако ми падне в краката ще оживее.

– Сега ти ги докарвам.

След десет минути всичките кучета на Карамански и Трайчо се появиха в офиса. Включително Божката Боксьора, Цецо Враждебеца, Данчо Русия и другите герои. Изправиха се с наведени глави пред Васко и поискана прошка. Изнизваха се един подир друг в индианска нишка.

– От днес ще работите за мен – развесели се Васил. – А Тотю, ще го наричат Тотю ООН-то.

Васил беше добър психолог. Забеляза, че след акцията всички бяхме превъзбудени и ни даде пари да си направим купон. После замина някъде с Крушата.

В офиса беше шумно и весело. Припомняхме си детайли от бягството на боксьорите, от женските писъци на Манекена и от извинението на баровците. Решихме да изпратим Андрейчо да напазарува, пък и той сам се натисна. Току що бе взел книжка и му се караше кола. Освен това се водеше за работник на ВИС от два дена. Чист новобранец. Направихме му списък с продукти и напитки и го изпратихме до най-близкия магазин. Сетне се настанихме удобно кой където намери и продължихме да си разказваме един на друг подробностите от акцията.

Точно в този момент се чу страхотен взрив.

Всички изтичахме към входа. Гледката беше ужасна. Андрей лежеше пред блока с откъснати до лактите ръце.

КРАЙ

© 2006 Георги Стоев

Сканиране: Неизвестен, 2007
Разпознаване и редакция: riki, 2007

Публикация:
ГЕОРГИ СТОЕВ. ВИС
ИК „Световит“, 2006

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4600>]